

<p>توارة تعمقه پاره آواز</p>	<p>کافور زرد قطره زرد کهر با قلم زرد کوفتر مراد از شراب</p>	<p>گل بادام کاغذ گند نای لاله نشان شمشیر خونیزه</p>	<p>لعل در پاش لب سحر عبقان سیمبر تارگان شکر بند شب</p>
<p>باب الکاف العریضه کیکاوس نام گلی از کوب کافور خشک روز</p>	<p>کش لعل و نام شهری و ترکستان</p>	<p>گل بن تارست خاری عدد گل قنار و خار برابرست</p>	<p>نخچه و خشه شعله اش لعل ستاره باراب اعتبار سخن روشن</p>
<p>گرگس زرین پیر نظره و نسر واقع و دل شاره</p>	<p>کافور رو کبود غدیر آسمان</p>	<p>گنگ سخن چین قلم گاو مشک شراب درج شور</p>	<p>گلن ز مروین تهمان لعل بالفتح روشنی و با عنبر پاره گیاه خشک میان گیاه تر</p>
<p>کمان سیخ برج قوس کم یعنی اندک و نفی مطلق پروانه چنانکه گویند</p>	<p>کود مراد از سرین گر شاسپ نام سپهر شاسپ</p>	<p>گردون مراد از شراب گوی همین رخسار</p>	<p>لو لوی نشور قطره شبنم لای سیه شب لباچه محاف</p>
<p>فرماید بحسبند بسیار کم یافتند ای نیافتند کیش ترکش و مزار جوزا</p>	<p>کاغذین جامه سستینت کتب بفتخین گیاهی است که از ان زن و کاغذ سازند</p>	<p>باب اللام لاله شراب و خون ورخ</p>	<p>لو لوی نشور قطره شبنم لای سیه شب لباچه محاف</p>
<p>که خانه عطار است کاسه لعل چشم گریان کله کاسه نقره چشم سفید ماه و لؤلؤ</p>	<p>کاسه آب اشک کوره میوه نور سیده که وی زنگار و کلچیزد کشتی زرد و کلاه زرد آفتاب</p>	<p>شکر زنگبار خط لالای چشم مروک و لالا غلام حسنه است لو لوی تر اشک لاستان همان لاله شاست نصورت شعر یا فتاد</p>	<p>لو لوی نشور قطره شبنم لای سیه شب لباچه محاف لو لوی بچه متلون لعل زرد نقاب شراب با اعتبار شیشه که سبز است لعل سیاب از زلاله رجو است با اعتبار منی</p>
<p>کوبه مشتی لعل پاره لاله کسیه زرد روسته کوب لعل منج آن گر کسی زرین کوب</p>	<p>باب الکاف الفارسته گل شراب و رخسار گرگ سیابی و زب صبح کاغذ کوبه ری اشک گوی زر کواکب</p>	<p>مرواد از ان خسار خشت لباس آل عباسی لباس ساه اصل حل شده و لعل زب اشک سرخ گلن پرورم فلک با کوب</p>	<p>ماه نو انگشتان و قلم و ابرو ماه بی چکان انگشتان ماه کاغذ و رخ و لعل ماه سر خرگاه بادوشیه که مدورت</p>
<p>باب اییم</p>	<p>کاسه نقره چشم سفید ماه و لؤلؤ</p>	<p>نصورت شعر یا فتاد</p>	<p>باب اییم</p>

بلیق نام مرغی است که در پای ستوران میشد
نظم کیوان فلک زحل یعنی هفتم چه کیوان زحل است
طریال بنا سه بلند فلک واه بالضم وایرد گرد
دانه آفتاب طفل شیرخواره آفتاب باغبان
طراز الفتح نام شهری حسن خیز

باب الظهار الحجه

ظلمات ووات
ظلمیر انجوش نام هماری

باب العین المملکه

عقیق اشک سنخ ولب وشراب
عقد ثریا دندان عیسی مراد مرد بزرگ
وفاضل لب عتاب

عقب شبرنگ زلف عراضه بالضم راه آورد
عمارت نه ماه نه فلک عجمی شمش اول و ثلث زلف
عراق نام پرده از موسیقی عشاق نام پرده دیگر از موسیقی

باب العین المملکه

عقب زلف و شیب عروس خاوه و عشاقی رزو
عقب زلف و شیب عروس خاوه و عشاقی رزو

باب العین المملکه

عقب زلف و شیب عروس خاوه و عشاقی رزو

و عاری زرافه دود آفتاب
عقد مراد اشک اول عاشقانه باغبان
عقب خسار با عتبات زراکت
عقب زرخیز رنگ مو عجاج
عازر مردیکه بنای ستم

باب الهمار

فیروزه ردا آسمان فنق عبارت از گنجان
فروخانه سرد وزیر ای خلوتخانه سرد راه یعنی
برج سلطان که آبی است واه را برای نیات آفتاب
وزیر خوانند

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فک پویتی است سفید قیامت
شکل و ستار قیامت
دشت

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

فنا با کسر تینانه فراخ و کراک
باب القاف

سپاهان نام پرده از موسیقی
باب الشین المعجمه
شکر لب بوسه
شیشه نناد نازک دل
ششاد قد
شاه مغرب و شاه چین شاه
شاه و شاه باز سحر و شمشیر
لکن چارم و شمشیر ذاق آخضر
و شمشیر سحر و شاه شب زودا
دشانه زرین و شاه اختران
دشاد باکی و شاهین نراندو
آفتاب
شاهزنگ و شاه شام ماه
شیر و شیر کردن و شیر زربج
سد
شش حبت تمام عالم
شوق روی سرخ و خون
شام شب دوات
وزن و خط
شیر کاغذ و صبح و رنج
شب نشسته زلف
شاه حبش شب
شاه عرفان تنگ و قدر

ششمن و شلم زر
شکر نشان کردن لب سخن
نیکو گفتن
شاخ مری آله جربلیت
شور و غنطرب کند حسرت نماید
شب روان و روان
شاخ باد طبع که بدان
شرب خورند
شیشه بالکسر آواز اسپ
شکر گون گل کنایه از چهره نیکو
زرد موسی بار یک چون خواب
مخل وارو -
شاد روان خیمه
شاخ شاخ ریزه ریزه
شبه شکیت سیاه و مرو
ازان مروک
شعر با صفت جامه
شهره حرص
ششاخ گوزن بلال
شاره چادر و دستار
شوره و دخت گز و گیاه
زمن شور و خاکی که بدان
باروت سازند

شاه حرم آباد لایزال و احوال
جل شانہ
باب الصاوا المعجمه
صوف کلزار خسار
صفت مور خط
صحیح
صفا روشنی و طغنی در پنج رو
صدا چشم
صهوة میان پیشپ
صورت چار صد صورت
چهار چار صد عدد وارو
صبح دوم صبح صداوق
صدده بالضم پیر این
صفاوی علامت برج ثور
صبا عصاره و خوت تلخ
باب الصاوا المعجمه
ضعف گل کیصد چو عدد
گل نچاه است
ضرقام شیر
ضرب بفتحه تین شهر سفید
باب الطامرا المعجمه
طاسک معصفر آفتاب
طشتر آفتاب

طغنی منبدو مروک
طوطی پران گردون شاه
سبزرنگ تنان
طاوس شمشیر ماه
طوطی شکر خای مرغی گرم
مراد از شاعر شیرین گو
طبعی بنیاد طلاق اخضر
وطاغن آبگون و طلاس نمن
آسمان
طوطی سده نشین جبریل
طغنی ریزه گوش و ف
طاس میگون چشم سفید و ماه
طوطی طاوس بر آن باغ
کواکب
طبق لعل پیاله شراب
طاسک پرچم طاسی
باشد بر منزه
طوطی سلب سبزه جانه
طاسک سده و شمشیر
جبریل علیه السلام
طغنی
طاسک صا علیه السلام
طاسک
طاسک

زغال پلاس لوش جنگ که غلظت از بار چو گند قبا زنگی ز جسته سلم زمین بار زاغ سیاه شب	زرد نه نشان سراید به پهن خیام ستارگان آسمان ژوین بر او بول نیز کو چیک نرخ زردن لاف و داغ زردن	سواد سکندره سابقی شعبان زین نام پر حشار	مراد کنایه از روح ماه که به نام پر حشار	سر زور ریای عرب مراد اران می مست چه در بار العری می گویند و چون اسم او زین گنبد می گردد سایه دار شیب زود سیاغز تبر که زود رنگ و نام پادشاهی بزرگ -
زیر زرت - زود شمشادش قلم زین ز عفران رخ زود -	باب المرام الهی است زاله مراد قطره خوی و نور شرح صبا مراد ازاد کسرخ و شرح مسته باشد -	سینه کمان ماه نو سپاس چکر روشنی آفتاب متر شب	سفره زین روز زود سینه کمان ماه نو سپاس چکر روشنی آفتاب متر شب	زبانه شعله نام ستاره کرم طلوعش و عا تجاب شود زاده کوکاب فنیون زنگی گریان شب با صبا پیشبنم -
زین زرقاب و شفق زواله گلوله آرد زیر نام گیاهی زرد زنجیر زلف -	سلطان عالم خدا ایغالی سهر سیر موا کید نشسته که چه نامت بنات و چه باشد سه دختر و سه خواهر بنات سبز تیغ و خا و فلک سبل تر خط	سنگینه روز سنبلی دونه زلف ستاره چه بر شمشیر چشم سلسله سطل شیرین نامی از کوکب سی و یک دانه قصیده سی و یک شعر -	روز سنبلی دونه زلف ستاره چه بر شمشیر چشم سلسله سطل شیرین نامی از کوکب سی و یک دانه قصیده سی و یک شعر -	زین زرقاب و شفق زواله گلوله آرد زیر نام گیاهی زرد زنجیر زلف -
زود رنگ افعی ز زار ظلم زنگی بچه میا هر دوک زردین افعی خط بنبر حشار زنگاری کوه سپهر آسمان زود خط موج زود مراد از اب	سمن زار رخسار سستاره اشک شکسته زنگی زلف سپر کنایه از آفتاب مکر نشان سخن خرم گویند سنبلی مرغول مردم پند سختیم زود کنایه با شفا	سمن زار رخسار سستاره اشک شکسته زنگی زلف سپر کنایه از آفتاب مکر نشان سخن خرم گویند سنبلی مرغول مردم پند سختیم زود کنایه با شفا	سمن زار رخسار سستاره اشک شکسته زنگی زلف سپر کنایه از آفتاب مکر نشان سخن خرم گویند سنبلی مرغول مردم پند سختیم زود کنایه با شفا	زود رنگ افعی ز زار ظلم زنگی بچه میا هر دوک زردین افعی خط بنبر حشار زنگاری کوه سپهر آسمان زود خط موج زود مراد از اب

سوز زور ریای عرب مراد اران می مست چه در بار العری می گویند و چون اسم او زین گنبد می گردد سایه دار شیب زود سیاغز تبر که زود رنگ و نام پادشاهی بزرگ - سپیل ابر سنگ کنایه از منزل قر خوانام که کنگل سنگ است ستر که تر مراد از جبریل سندان آله آمیزگان که بران آهن رانها در کوبند هندوی اهنائی در هم کوبه اهنی باشد که با صبیح بر تخت در در بوزن و حلقه بران زند تا با جانانه چپوار شود - سهند و سهند عقده گهر و غیره سربال با کسریه پیران سیمه با و ام سلم سستان هندی چت سیاوس نام نادر شاه سینه ششده سو تسکیم سینه کنایه از حج زلف - سایه

دو بوج مشهور
 دریا شیراب
 دو دویاه خط وزلف
 دو چل یعنی چل دو و مراد
 ازان دو لبست چه عدون
 همین قدر باشد
 دو آب جوع بود ازان تو نمند
 دو نور باو مغرب
 دل سال مضان که مست
 در بستن سخن گفتن
 دو بل زیر پرده و غلست
 و مراد ازان یا باعتبار عدو
 و مراد ازل هزار مراد او
 دازان عین حاصل شود
 و این همه ز خسار
 و هر قدر دورست مغرب
 آفتاب
 دیده و روشنست ای کام
 گاو پرستی میکند
 در عدد بودن شمار آدن
 از جهت غرت و مرتبه
 و بیه بازان
 و یک نهی کاسه گردانی

دو عروس عشق دو مویک
 در یابی قار آسمان
 در یاکف دست مدوح
 دل زمرگ چه مراد
 از دل قلب و از تر کرم
 و مقلوب کرم مرگ است
 و این نفعتین پنج ستاره اند
 منزل قمر که در عمل و پیشه
 کور گردد
 و ارمه عطمی فلک منسم
 و نون شکل دو پاره بعد
 شوق القمر
 و احوال بواو مجهول
 و گاه باوشانان و چه تره کمر
 سلاطین بحیث شستن سائو
 در یابی کسکه شب
 دو دانه مشک مروک
 و نوشها بکن ابر یا اعتبار
 دو دانه خاندان
 و سره سیاه هندی کاعل
 و یابی انگونی چه مقلوب است
 و روه نفعتین سپهر
 درگ نفعتین طبقه دو رخ

وق کنایه ازگد اتے
 بوم ریز سکه زن
 دوه دوه خالص
 و مانع تباہ خیال فاسد
 و مانع بند توفیق بند سارنده
 و تیسر بلاک
باب الرار محمله
 روی چو نیار یعنی زرد
 روز کاغذ
 و توبه منفر صبح اعتبار
 روم دروی رخ و روز کاغذ
 روز با عام قیامت
 رقص نام ستاره که در سیاه
 تین امی اثر و فلک است
 روح بالفتح خوشی
 ریح بوجه ده گسست
 ریح حاصل
 رشته برین تنگ سفید
 رخسار خنفت رخشان
 روی رنگی جبین مسلم
 روی عودی شب
 رباب
 رویان ماه فغانگشان

با اعتبار ناخن
 رشن بازو
 رشته مراد صفت
 روان سیخ چرخ چارم
 رش بالفتح مسافت دو
 دست هندی گونی
 رقیه بزین خفیه شون
 رنگ ریزگان آفتاب
 راوی نام پرده از موسیقی
 رشت نام پرده و دیگر
باب الرار محمله
 زین ساغر وزین صدف
 زین سپر آفتاب
 زوق در یاد کشتی شراب
 زنگار کنایه از خط
 زین پلنگ ابلق باعتبار تخم
 زرقه دانه که طایر از گلاب برده
 زوسن بچه می اندازد
 زعفرانی بجز مهاب
 زنگی شب
 زرد خن و زردوشنی آفتاب
 زین کنایه بدندان
 زرنه تیر مسلم

جبهه - چشمش
جان - محسوب
چشم - حضرت سلیمان
باب الحیم الفارسی
چارزین و چاراد و چارربع
چارغصبر
چنگ کنایه از بلال
چاه زهره - برج سینله که خا
پوژ زهره است
چین رخ و کاغذ
چتر مروارید فلک با اعتباریم
چشمه حیوان فرمان امام
چاروه ای ده چاربادکه
چولاشد و مراد از ان میم است
چاوش نام شکی از کواکب
چاروکی مراد از چار لفظ
چابا اعتبار عدو حاصل می میم است
لفظ جام از ان بون آید
چادریه و چادرستاراه
روشنی او
چارصد یعنی خرد اول
چشم موی در بند ای مردم
نیک دلیل اند

چشمه سیاب کواکب
چشم ترو وین صراحت
چرب فربه
چشمه بی نم آفتاب
چوکان مشکین زلف
چاه - رخندان
چارم کتاب قرآن زلف
چرخ واره چرخان قندیل
چوکان سین بلال
چرخ زون مراد از حرکت کرد
چارچرخ فاروه ای فلک
وقار و ره شیشه است
باب الحاکم المممله
جلشه - دوات
حلقه دار علام
حوال نام طایر سفید مردم
حصاة سنگ زره
حسینی نام پرده سستی
باب الحاکم المممله
خور آفتاب و خورون
خشت زرخیمه زرین خسرو
مشرق و خود بواد مجهول
مراد از آفتاب

خرمن ماه باله
خون لیم شراب سرخ
خنی انگشت چرم ختن
سرخ و سفید باشند
خوان زر روی زرد
خضر مراد از امام
خا کاغذ
خرچوب ریا و مراد از بلال
خورشید رو
خضر زره شعه آفتاب
خاتون بهفت قلعه زهره
خیمه سبز و خیمه جو زورید
آسمان
خون خروس شراب
خار خط خسار
خشک و تر نیک و بد
خفتان چلت
خضر مبارک دم صبح
خاکستر کنایه از مراد
خون بسته لب
خسته مشرقه پیروز خندان
که از راه مشرق قمری در حال ایم
کیسال آند باشد منجان

آنرا بر سرخ ماه ابان پوز
تا بعد شش سال کسری کم
یکماه موجود گرد و در بند
از الوذ گویند
خلق بهتختین کهنه شدن
خورق نام محل بهرام
باب الدال المممله
درج در وین
وانه کنایه از ستاره
وانه غیر مرومک
وانه قیر زلف
دوستانگی شراب حصه خود
که بدگیره و بند
وق کنایه از کس
در زمین خسوف
درشت از آفتاب گ و زرد
دواج چادر
وام مشک سطور و طوف
در خشک دو و دندان و حباب
درم هندوه
دق آفتاب ماه تمام
دیو بهفت سر آسمان نیله
دو خودس و ب صغرو اکبر

ترک سیاه غار قشلم	پنج دریا انگشتان	پیشیده بلبلند	بادی اسپ سربخ اسپر
تاجدار بالای وار	پایله زرو و پاره زرو	باغنده پینه بر زره بندی	بادام سنگ چکنه که مشهور است
تارکیه و تیر بردا و	وپاره فرغفر آفتاب	کاله و اینچا مراد از کوب	پیشین خود پایله باعتبار سرباز
تیش تیشه بزرگ	پرده سبز زرا اندود آفتاب	بحر دست مدوح	بر سوس نام شکل کوب
تقی پرده	با اعتبار کواکب	بیجاوه کمر با	بادشاه جهانگیر عالم بالا آفتاب
تونه نام گیاه	پنج نون انگشتان	بلیک بیای ببول تھی اریچا	بو مختف بود
تیمه تقو بند	پنج شویه مطرب زهره	بادوشین غلب آفتاب	سید حل شده شراب
باب التار المشمشه	با اعتبار آنکه در ای کوشش	بوق غلب چکل سیاه	پنجین زر ستاره
تربیا اشک و دندان	سیاره از انبه آفتاب نوشت	پروزاله مراد از ان و دندان	برگ چنار دست
تعبان کنایه پنمشه	و پیچیده مار خط اولف	بخیرید بوی و هن	برگه کی از او ای کوف
باب اکیم العربی	پسته شور لب	باختر معشرب	که وال است بقدر ندم
جنس چشم	پدرام آراسته	بام زحل آسمان هفتم	با کینه و از ان الف حال
جدی نام ستاره که سمت با	پربیان کسوت سفید	بیت پیشه نه زند کامل	با چار بود و جارش ای همان
جیش حش تاریکی و چشم	باب التار القویه	بوسلیک نام پرده از موی	اول چار و کیکه جمله شست شود
جام زرزو و آفتاب	ترک مست چشم	باب لبار الفارسیه	و از ان حاصلی موجود میگردد
خدرده آخدر عذ لفظا و	تیر عطارد	پسته و نان	جان خوش گرد یا آنکه ده چار
که میشود و آن صبر است	تغی غم و مشقت	پنج هلال انگشتان	بار چار آن گردد و از ان میم
و از ان حرف جم حاصل آید یا	تا شیر روشنی و بلوچین	پروین و دندان و جاب	برای پرده چار با چیل است
مخدر و ده که صد باشد پیر	و بمعنی بطا معرست	پسته مرجان ش لب لعل	پاشکونی بازگونی
صوت قاف موجود گردد	سنگنای اصل سارگان	پستان شب ماه	بکرج زهره
جنیت اسپ کوتل	ترسا بنیاله	و شیرین کنایه از شعاع او	بغم نام کی از اولیا که برجا
جامه و زعبه زرد اسی است	تاج لعل ترک زرد ترنج	پیل بالا ای برابر	او حضرت موسی و کبریا فرستاد
جود با فتح باران	زرباس ترک سنان گن از قبا	قدیل یعنی بسیار	در حق و معانی گردن او درود

از عالم تشبیهات و استعارات و اصطلاحات خاص در کتب لغت کمتر می یابد که در این معجم
توافق و در خاطر صاحب نظران بیگانه تر و روی تغییر اندامیک به معنای فضل زیوان قدم بر جای
راه مقصود بر می آید و در پاره پاره از کتب دیگر هم می آید و در

باب الالف	انتر سردار و اشک	اندا می می گوید بر تنین فلک	از زن زر کواکب
ابو راهه آفتاب ای کاشم من این شهر شهر گوهر این قصیده	اطلس سیاه شب ارغوان رخ	که همین قمر ستاره در است آفتاب ساغر شرب	از دم نام سوای بزرگ کتاب نژد و پاش
اثر نشان مقدم اطربه شاد سازنده نام ساز	اذان صریر مسلم آب ارغوان خون	این آنه این قصیده آب حیات مراد از سخن	ارقم مار سپهر صیغ بن خنایور سلیمان
بغالی زین سبب ستارگان اعلامت قمر در نجوم برج است	آتش گویا لب اوهم شنب و آسمان	آینه و لاله اعلی کنایه از برج قمر	استما چه همیشه آشدر اصل
آهوی آتش نشان آفتاب آهین نام باو شایسته	آبیه جام حساب ابریشم مار چنگ	آینه اسکندر کاغذ آب شور اشک	باب الباء العبریه باوام چشم
آب بقم اشک سرخ آخچه تکه دورای جاب	آتش تر شرباب اندکی اسی لفظ قتل	اطلس مراد از ابر ابریش سپیکه چمنیش	بیت که کفایت کت سنجی از کوب جانب شمال
آتش باو آور لب آهوی زای قیر حروف	آختر شفق آلود اشک سرخ آینه منبر رخسار	نقاوا مخالف رنگه او باشد عش مملو که از پیش چو بیار	بچکان رو اشک داختر بیره برج حمل
ازوای سیاه سر مسلم آب لبان آتش بسیار گرم	آتش کنایه از رخسار آب خشک پیاله	ارش نام سپلوان اجم نیستان	برکه نشان پر آب بدر بقم پیاله
اشک زینجا کواکب آهوی ز آفتاب	آذر لب و خون ایوان ماه برج سرطان	اهل قراضه اهل دولت چه قراضه دیزه ز زمست	بکر گراشها اشعار نو باز زرین باغشیر آفتاب
امام جابرین حضرت علی آستین سیرج سدر خانه آفتاب	افسر باقوت خورشید آزور تیغ	ایام کلخ انداز و به خرن شعبان دارن شرب بسیار خورند	برگ نبشته حروف برف خشک کاغذ
ازین نژان بر غیبت از نژاد	ابریتر مراد	درسی هم چنگ کلخ انداز می کنند	باد بان مراد از شاخ بوم کلخ سمندر

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ای نام تو جز بر جاہنا	لاست بحد تو زیباہنا	از اہل حسد و کمال اوراک
در کنہ تو هست ما عرفناک	ازنا پرسان درو و بچید	بر روح رسول پاک احمد
بر آل و صحابہ امش پس ازو	رحمت باو از تو پیوستے	بعد ازین بر اہل برافطرت

این بیان بلند طبیعت یکو رو نیست کہ قصاید پر چای در میان معانی شمع ماہ مندرجہ است و اوراکش
 طیلع و قوادرا نفس و گوہ سوخته رنگینی رضائیش رنگ بر روی گل خورشیدی شکند
 و علو معانیش دعوی رقابله باطلیم فرمایم کنند عرائس آمدش کا تہن الیا قوت و المرحبان
 و فراد عوایش لم یظہر من انہ قبلہم ولا جان و چون این عروس زیبا شد در عمارت درین
 خیز و بان طبع شستی نول کشور غارہ طبع بر پوشید و در نظر نظارگیان مشتاق آمادہ
 جلوه آرائینا کردیدندہ سراپا عصیان کترین اہل جہان عادی از علم و فن نابلدت شامراہ سخن
 گنگارخی و حل محمد اویلی غنی عنہ کہ از غایت قلت رخصت و قصور باعث عنسلا
 از صحیح بنیانندہ و زمرہ ماہران لب بحرف و حکایت منجیب بانڈین از لطف ثانی و حل غوامض
 و مضامین بعض فوائد وین کتاب مجمع این عجاہ پر و حست و فرہنگ لغات و کنا یا تش
 کہ مختصرہ از کاران تواند کشاد و ہم جایابی و گیر نفع خواهد و او فرامہم ساخت و سکہ اکثر اشارتیش

نگار طبع پذیرفته بود اکنون که زمانه بطول انجامید تدوین ابدی عزیز الوجودش که پیش
 در متاع تجار ازان نشانی نماند و بزبانها سوای دستانی نماند لهذا ناشر نورانی شما هم
 منشی نو کشور بار ثلث در سال دوششصد و نو و از بهجت مقدره بد با پزوه رسید
 و صباح شبی که بهال بر خود بانند ماه رمضان بدگر دید ز یور اختتام پوشید فقط

تمت تمام شد

طال شغفی ای محبت کرم
ایها العالیون عن لطفه

روز و شب بویس خیال شهادت
فانما لواله عن خیال کتب

خانه الطبع

سنا پیش خدای سخن آفرین که لفظ را با معنی پیوند بخشد و غازه رنگ قبول بر چه هر شایه
شیرین ادوی نظم مالمیه و نهای صاحب جو اوج الکلم که با اعمی بودن تا بشیو سیالی زبان
منطقیان عرب و عجم الف و اع عجز زبانی و هر سکوت برب نهاد پس این قصه اند
بدالدین چاهیت از آستان فکر بلند آمده و غواصن نکته سخن که از قلم وقت پسند و
ارجمند آمده لیلی او ایانید نهاب خضاب رو کشیده که دست هوس تا پرده محمل آنها
رسیده دقیقه سبحان نراکت آمین دندان سرح نموده که از پر تو این نشان اوج
فصاحت شمع و شمشیر ادرک نهند و ژرف نگامان با رکیک بین چشمه های سیه که رو که از جمال
جهان فروز این آب پیکر ان چرخ بلاغت شمی آب و بند جز دیده دران جوهر شمناس
قدر لالی نریا شمارش که دریافت نماید و غیر مصران بنیش اساس نگ یواقت ابدارش
که او نظر آید نظار گیانیکه یک جلوه حسن دلاویز این خریده سخا دیده اند از عرق ریزها
و روانی طلب آمده چنین فریاد برشیده اند سه بقت میوان فهمید معنیهای ناز او
که شرح حکمت اعمین ست مرگان دراز او د سلما ی سخن بالغ کلامان و پرورش دران
بنی سگر بیان آورده نظر بر پشت پا و حقه بدخیال بنی که اشک ندامت از دیده دران
ولب حسرت کیده بدان سه لولوا زنگس فرو بارید گل را آب داو و و زنگس
مالش غناب داو و با بجمله زلف و خال تو صیغ و تمذیب گرفته پیش ازین جای و کرده

در این شعر
نوعی است
ایضا
من
زندان

<p>بسی مانند که از نه رواق در گذر و بخش که پترنه بال آسمان پیرد که وقت عجز یک ان جم کرده بود شش پاره شیر سپهر را بدرد چهار پایه مسافت بیک قدم سپرد تفاح زیت که برگ گل از چوچود چو برگ گل بکف خرمین مهر بود و که بهایش که نم کس بیک جوی نخود که تا چشم عنایت بروی او نگرد</p>	<p>یکانه دو جهان پای چارطاق ورت فراز کنگره که یاس حشمت تو پرست پدرا انعام شاه یک اعلست پرست مهره گاو زمین فرو شکند شکوه کوه مراورا او بر سپاه زمین چنین بگاور رعنا که باغ جنت را چنان ضعیف شد از جوی که باو بحیث اگر عطاش و هم ضرب تی می زدند امیر سلطان تولی گرم را گوی</p>
--	--

<p>کاشانه های سوره فلک بر فراشتن در باغ و بوستان ز سر لطف کاشتن یک محله دو ستی بتوان بازداشتن هرگز عمارتی که ببلید گذاشتن</p>	<p>مشغول کاخ و حجره ایوان نکاشتن کلمای و فریب و درختان آبدار بزرگ است تا بر اول اندر و زنه چگونه مردم عاقل بنا کنند</p>
--	--

<p>زبان و دیده دل گشت گویا اگر چه چشم خون پور سینا رضینا شسته آبیست بوی آینه</p>	<p>بداوند مرا در علم منقول و معتول نیزم دست مریست اگر مال بسیار است باشد</p>
--	--

<p>آب و گشاه که بگفتم گرم بگفت گرم</p>	<p>م باغ سخا برسته بود گرم بخورد</p>
--	--------------------------------------

فصاید بهتر در علاج
 سخن از سوره انعام
 کوهان استخوان
 صدم دانند
 اعطیل
 مضاعف
 باغ و بوستان
 در باغ و بوستان
 رضینا شسته
 بوی آینه
 بگفت گرم
 بگفت گرم
 سخن از سوره انعام
 کوهان استخوان
 صدم دانند
 اعطیل
 مضاعف
 باغ و بوستان
 در باغ و بوستان
 رضینا شسته
 بوی آینه
 بگفت گرم
 بگفت گرم
 سخن از سوره انعام
 کوهان استخوان
 صدم دانند
 اعطیل
 مضاعف
 باغ و بوستان
 در باغ و بوستان
 رضینا شسته
 بوی آینه
 بگفت گرم
 بگفت گرم
 سخن از سوره انعام
 کوهان استخوان
 صدم دانند
 اعطیل
 مضاعف
 باغ و بوستان
 در باغ و بوستان
 رضینا شسته
 بوی آینه
 بگفت گرم
 بگفت گرم

بر شیر خفته که نه غافل ز رای است

همچون شکال ماده صفت ای میز

قطعه دیگر

آواز نهدید ۱۱

بگردگار که ارواح باور و پران
فروغ شمع در آخ زمان که دیده نید
با که بر در این بار که هزار هزار
کسان زیر کلا بند بر درش امروز
که انده در همه آفاق از صد و در بدو
مدرسان طلبی جامعان اموالند
شده ان ترک و خراسان شام و روم و عراق

مرا بخبر و عالم به بندگی دادند
نیاز مندی از خود مرا فرستادند
ابو نعیمه و یعقوب و شافعی زاونند
که بو علی را این دم لعلم ستاوند
که بر درش عوض میدانان ناستاوند
چونفتیان طلبی مشرقان با او فر
برین درند و با این بندگی همه ستاوند

قطعه دیگر

آواز نهدید ۱۱

نیده ران شاه بر سر خوان خوانند
گفتش احتمال بیماری است
قوص باخور که به شومی است

انکه ا صلح و نسل حمید است
گفت در صحت تو امید است
مدرسه بر ز قوص خوشید

قطعه دیگر

آواز نهدید ۱۱

ای صفت راز غالب و نجیب
آخر شب ره حسینه ساز
ماه وقت طلوع نور و مد
شیر زب نیزه چون رسد
چاشنگه زر عراق ساز آهنگ
راست گویم ره مخالف را
بوسلک نواز اجد زوال

آفتاب بزیر پرده قیامت
صبح دم پرده را و بی گهر
پیش بر جیس آفتاب خشمگیر
پرده راست کسیر محیر
تاشومی بر سر عیش امیر
در زوال ای خشم مدار حقیر
ای خشمیر تو آفتاب منیر

مقصود از مقلوب
فغانان مقلوبان
بافتن سبزه
روغنی است سبزه
باید که بجای سبزی
باید که در وقت تقصیر نموده اند
که از وقت تقصیر نمودند
که در آن با این صفت
صفتی بی نهایت
بوسلک است
وقت چهار عصر
وقت درخت مخالفان
وقت از زنگ
وقت زب زب و زب
نقشب شعله زب
نقشب کرده اند
در آن زمان
اهل دین چون
طرح اول با بی سادگی
باید که در وقت تقصیر نمودند
نقشب شعله زب
نقشب کرده اند

مقصود از مقلوب
فغانان مقلوبان
بافتن سبزه
روغنی است سبزه
باید که بجای سبزی
باید که در وقت تقصیر نموده اند
که از وقت تقصیر نمودند
که در آن با این صفت
صفتی بی نهایت
بوسلک است
وقت چهار عصر
وقت درخت مخالفان
وقت از زنگ
وقت زب زب و زب
نقشب شعله زب
نقشب کرده اند
در آن زمان
اهل دین چون
طرح اول با بی سادگی
باید که در وقت تقصیر نمودند
نقشب شعله زب
نقشب کرده اند

<p>زبان بدر چاچی شکر انداخت</p>	<p>زودت در زمان اهل معنی</p>
<p>ای که بهرام چرخ چاکرت سوی پروین برزد ساغر لخت بر عیش میکشد افسر توست که دل خشم به بوخت خویش توست فور خورشید ظل افسر توست آیت رایت مظفر توست ساغر آفتاب وز خورشید توست</p>	<p>جسم جسد ام اصل حاکم ملک آفتابیکه پنج پرگاه نوش آفتابیکم چار باه نعل آتش آتش روز قطره آه مشتری را با آسمان جلال سوره فصح مصحف اقبال سلطنت هر کجا که بزم آرست</p>
<p>لالی ۱۱</p>	<p>قطعه دیگر در بجه ناصر الدین شاه</p>
<p>مهر قد خویش ساخت فرود را فضل بر نیک می دهند بد را بد اگر گفت نیک صد را گنده کس زن لقب بند خود را خلف کونداند بجد را که ز خود وید کم محمد را فرق نکنند ز روی حکم بد را از مس سوخته ز بر جد را رسمی ز اولت بعد ابعدا را روشن است این معامله بد را تیره نکند رخ زمر و را</p>	<p>ناصر الدین که از غنای عمل گفت فائق منم ز جبار الله نیک باشد اگر ز شش رخبد نیک نام ست آنکه در مجلس چون سلف را بجا تواند گفت بیا امید و رامت از ان افتاو خاک بر شرف آن که از سر چین سنگ در چشم آن که نشناسند افت بران را صدی که زیر حضرت گرچه رشید لایع زو خفاش آبینه آب کسینه خوش شسته ۱۱</p>

این شعر را در مجلس...
 در راه کرده است...
 مطلع است...
 در بجه ناصر الدین شاه...
 در مجلس...
 در بجه ناصر الدین شاه...
 در مجلس...
 در بجه ناصر الدین شاه...
 در مجلس...

حاصل آنکه عالی را
 حاصل آنکه عالی را
 حاصل آنکه عالی را
 حاصل آنکه عالی را
 حاصل آنکه عالی را
 حاصل آنکه عالی را

<p>با تو ای طرح کند از سپهر ماه گمان روشنست اشکه چون چرخ سپیدگرد و تیره</p>	<p>نخل بکیران تو تاج سپهر خاقان ختا آفتاب فلک ملک تو تار و ز جزا</p>
<p>قطعه دیگر</p>	
<p>در چهار شوق ملک صد ملک سلیمان باو چون خورشید است دامه گشته های زر چون غاشیه زنت شد روح امین ابا بگرد ز عظمای تو حاصل کونین است کلیک سیکه غمزه بگرفته همه عالم شاهان خضرول را خاک در تو بر لب کلیک تو چو دو انقرین تعلیم و در خضر شخصت که چو سگ کم یافت از خاک ریش</p>	<p>صد صفا و جم سمیت در صفا دیوان باو پیر این جامت را خوروی کریان باو از ابرو و حواله عین نخل سم بکیران باو چون شمشیر تو عمرت پر پا و فزوان باو از روی زمین تا همه چون طره جانان باو چون نخل تر و لب صد حشمه حیوان باو سر حل بجانانت فرمانده خاقان باو بچون بره گردون و آتش سوزان باو</p>
<p>قطعه دیگر</p>	
<p>زهی گذشت ستر طارم سالیوت یکانه و جهانی در ای تو آفرخت چو بدر برای ترا عمر گفت با من گفت برای او چه زنده آفتاب از مروت زهی بطرف میسا سگرمت غار فروغ گوهر او از کلاه حرمت است فلک زوایه قدر است یک نقطه بجلس توجیه رونق بود خور نق را تفاوت ز آب حیات تا غشکین</p>	<p>ز طاق این ز راه زده هشت منصوره ز آرش برین چار و پنج فار و ره که ای سر و فضلی او بار معموره که ز زیر چادر زین نیست مستوره زهی بگاده سلیمان و چرخ زبوره درست زر که بر آید ز تاب نه کوره جهان بر مصحف قبال است یک سوره پوشاخ سنبل سیراب کی بود شوره تبارین است ز شاخ نبات تا توره</p>

عقده کائنات
کائنات مال کائنات
و کبریا
نور سبزه بنوع اول
نور سبزه بنوع دوم
نور سبزه بنوع سوم
نور سبزه بنوع چهارم
نور سبزه بنوع پنجم
نور سبزه بنوع ششم
نور سبزه بنوع هفتم
نور سبزه بنوع هشتم
نور سبزه بنوع نهم
نور سبزه بنوع دهم
نور سبزه بنوع یازدهم
نور سبزه بنوع بیستم

وزیر سلیمان
عقده کائنات
نور سبزه بنوع اول
نور سبزه بنوع دوم
نور سبزه بنوع سوم
نور سبزه بنوع چهارم
نور سبزه بنوع پنجم
نور سبزه بنوع ششم
نور سبزه بنوع هفتم
نور سبزه بنوع هشتم
نور سبزه بنوع نهم
نور سبزه بنوع دهم
نور سبزه بنوع یازدهم
نور سبزه بنوع بیستم
نور سبزه بنوع سی و یکم
نور سبزه بنوع سی و دوم
نور سبزه بنوع سی و سوم
نور سبزه بنوع سی و چهارم
نور سبزه بنوع سی و پنجم
نور سبزه بنوع سی و ششم
نور سبزه بنوع سی و هفتم
نور سبزه بنوع سی و هشتم
نور سبزه بنوع سی و نهم
نور سبزه بنوع سی و دهم
نور سبزه بنوع سی و یازدهم
نور سبزه بنوع سی و بیستم

نور سبزه بنوع اول
نور سبزه بنوع دوم
نور سبزه بنوع سوم
نور سبزه بنوع چهارم
نور سبزه بنوع پنجم
نور سبزه بنوع ششم
نور سبزه بنوع هفتم
نور سبزه بنوع هشتم
نور سبزه بنوع نهم
نور سبزه بنوع دهم
نور سبزه بنوع یازدهم
نور سبزه بنوع بیستم

بیخون مقلوب با غم و غم
 یا مقصود یا پیشتر
 درین فاعلان مضاف
 فعلن یا فعلن یا فعلن
 یا فعلان ۱۲
 یعنی بی غم ۱۲
 یعنی خود را فاعلان و بینه
 فلک تا فیض خود ۱۲
 ای او و بیخاک
 بلندتر شود ۱۲
 البته تکمال ۱۲
 نام کسی از تاریخ
 که با او سوختن
 دیگر فاعلان و مفعول
 او که بگردد در سوختن
 بیخون مقلوب یا غم و غم
 بیخون مقلوب یا غم و غم
 بیخون مقلوب یا غم و غم
 بیخون مقلوب یا غم و غم

و در ششینه مرگ بر سبب این چشم رفت
 نو عایش خسته یافت که کس را نمی شناسد

قطعه در ترغیب عشق حضرت لایزال

ای دل تشنه ساغر غم کش
 رخ بدرگاه لایزال آرز
 شربت تیغ عشق هر دم خور
 نه چشم لا جور و گردون را
 چون ز جام وصال مست شو
 خاک پای محمد آرز کف
 در ربا جام از کف مویس
 آن کلیم از کلمه بارشمان
 حوز را از قصه و بسیر و ن آرز
 برکش از حبیب عیسوی سوزن
 سایه رحمت خدا را
 صبح بسیار میزند خنده
 جل ز زمین خاکت چارم را
 شاهد درود را عسری کن
 گردن بسته عرش سرش را
 هر دو سکه را که بدر چای سفت

ساغر بر روی خرم کش
 خطار و جربین عالم کش
 شربت جام غم و ما دم کش
 در شربت جوح فنا بیکدم کش
 خیمه بر شرف هفت طارم کش
 تو تیاور و وحشیم آدم کش
 بر سر طور عشق دم و دم کش
 در سدا اتهام بلعش کش
 روح راز استین مریم کش
 شتران را طولیه در هم کش
 افلاک را بر سرش جیب کش
 در سرش جیب او گیر سوی ما کش
 جیب او گیر سوی ما کش
 نیم شب نور سرین او هم کش
 نیل رو بر عذار مرهم کش
 برور باوشاه عالم کش
 رشتیه جان بیار و در هم کش

قطعه در مدح سلطان محمد شاه بن سلق

حاکم روی زمین سلطان محمد شاه
 که با پای تخت تو طارم شش و ده
 بزرگی ۱۲
 افلاک ۱۲

ای امامت بر همه افاق والی ساخته
 گوشه و بلنیر دار الملک دلی ساخته

حاکم روی زمین سلطان محمد شاه
 که با پای تخت تو طارم شش و ده
 بزرگی ۱۲
 افلاک ۱۲
 ای امامت بر همه افاق والی ساخته
 گوشه و بلنیر دار الملک دلی ساخته

<p>صبح بکدم زبون ساغر زور کشید وز حرکات صبا غنچه گریان درید لاله زرین شکفت باو سحر که درید بلبله هم سحر چو چنگ سبز انو خمید چنگ سیک ساخن وومه نورا گزید تا خرگه کشید بر شکمش از مید کز سرده فون سیم نغمه براروشید سیله یار خوز و خشم طبایخه خست سجده نیار و دگر شمشیر سیمید وز خشم محرابها مردم مته ندید</p>	<p>جان قتلخ ز انتظار وید که آمد لب از غلیات ضبا خراج قبا چاک زو نشرن از سبزه رحمت سنبلی شب بسته شد ختر که بر پای خاست جام کف بر چو ف جام سیک تا ختن و او بر پرون شفتی بر لوط اعیسی نفس خد روه بی گو شمال نای چوز زرین الف بر سر کی سیم نعل راه زنی نمیکند گوش دریده از آن جام چینی آب شد شاه که فرمان سازد از اثر عدل شاه بدر کس بر چشم دو</p>
--	--

در بیان سحر که و خیالات چو حیات و آخرت و جوع و کبودی

<p>ماه رخ و زرق عس سر سارا آورد شب زستان سحر شیر مضطرب آورد صبح زان روی چو موسی بدضا آورد وام جان بخش چو انفاس سیجا آورد بیکه مه گرو غدار اشک زینجا آورد وضع سهواش شد و علت صفا آورد نقطه بر جانشیم صفا مینا آورد بارخ طبعی لولو لا لا آورد تا در بارگه حاکم و نیا آورد</p>	<p>چون سحر عطر بصیر آورد مهدشش زوره چو یک طفل زارند و زود بود شب چون دل و عون سیاه و بی مهر صبح کتیرت پیروان زند پاره زرد بر شود یوسف زرین کن از چاه برون قرصه گاه را خوز و تباشیر سحر شد سوا و خط شب جو چو صبح از زرخ دوش بر پو و شب از دست فلک تگرز زان سبب موسی کشان روی زاگرو</p>
---	---

در تمییز عشق مجازی و در غیب عشق حقیقی

ای نه خن شو
پویان زار
ده سوزان با سری بار
گشت خیمه بران
در کربلا
نشن چون شفت مقصود
الاخیر صفت مقصود
باغچه و باطلوع
دانش فاعلان خلا
نخلان نخلان باغستان
باغستان باغستان
فلک کشش بر پدید
نشد
باغچه و در لواز
شکسته و در لواز
آفتاب و در لواز
شب و در لواز
باغستان

پیش کل کارش در می که گریان گریه
 آنکه اگر عکاش سحر قوت حرام است
 شست زربنج خود پرده خودی بند
 چون خط و دست کند بر ورق سپرده
 شیرینده که بر شیر فلک آرد و سوسه
 عالم خود بزرگ آید از وی یا بند
 پیش مست میدان تیغ زن سلطان است

رو در شب تنها ساحل دریا که آب
 و آنکه گر نقش کند صفت و فدا رز باه
 مرو که وار اگر از ششم بارومی ناب
 چون کس از آن بند بر رخ خود سید
 و یو غرنده که از خبش او جست شتاب
 او هم از گریه پزیرا خسته خود را بی آب
 کو بیک حمله جهان را کند از شکم خرا

در مدح ملوک

ای قامت او ای ترا سده منتهما
 که در در لفظ ترا غنیم فاحش است
 حریمیت او سوگردون در دو
 ز انساب است گوهر هم را کس شرف
 تنگی است مژگ که ز شرفش چو مانی
 ملک قبات را چو ازل نیست انقلاب
 و غوای مثل کرد عدو مثل آینه
 آن ماها که خصم ز دیوان زرق بوش
 بلبل ملک دشمن پر آرز بر ابدید
 بعد از هزار سال با هم زحل بسید
 ماسد برای مقول این قلمه سحرها

بر چرخ کبر بای تو گردون کم از سها
 گر شتری به نقد دو عالم کند بها
 باهی چرخ بر خط محور چو اثر و با
 ز انقباب است منبر اسلام را بها
 تا غیب در و در رسیده انقبابها
 بحر عطیات را چو ابد نیست انتما
 از بند آینه نتواند شدن را
 در ساها گرفت علیها و ما لها
 چون آنما شتا ز سر جوان شتا
 گر پاسه بان زرقه تو خوشتر کند
 زین خود تر نیند مقلم شهنشها

نما از قول ۱۰

قصه‌ها و مکر

مردی سحر پخته ز بنده زرشد پدید
 آنی نام برده ۱۰

مردی کلید بر شش ز خوان ترا زوی و
 مردی ۱۱

Handwritten marginal notes in Persian script, including phrases like "میکارند باری", "از قطره", "مشتاق", "در مدح ملوک", "قصه‌ها و مکر", and "مردی سحر پخته".

گفتن که کرمند
بگفتن که کرمند

بفضل مراوت ار کند قلب مراتب جهان
وقصر جلالت ار کند قسردار آسمان
رفعت کوه علم تو پرور عرش تیغ زو
چون لب یار و زمان شاخ بکمر نشان
بنحت امامت من از تحت تو سر فرار شد
آتش خلق من بر بوی رخ سخنوران

مادر خاک را مکان بر سر نه پرسنه
مطلع آفتاب را بر خط بانتر سینه
شاید اگر محبت را در عوض کمر نه
گر کف پای خویش را بر رخ پلای سپر نه
نام مرا چه کرده او از بنده تا جبر نه
بر نهشاید از مرا ترسید رفیع بر نه

در مدح سلطان محمد شاه تعلق کل خیالات شب چرخیات

نماز شام که سلطان هندی یعنی ماه
بد اوج پهنی وقت مروارید
نمود جوهش شب شکر سوا
زمان سخمان شد دور سو و شب یانی
گرفت روی زمین را سراق کلیر
ابوالمحابد اعظم ولی عهد امام
حیط نقطه عالم جهان عدل و کرم
قضا توان بود قدری که بر در او
حصار جاہ توان آب یافت در فعت
چو دیدیم ازان بر سر زد پیوسته
غبار خیل تو با خط و لسان ماند
زهی کمان ترا آسمان صیقل
قضا چو خواست که هم تک بود تفاوت
زهر زیم تو بر جوار طاق زین کارے

گرفته غر صده تسلیم بند را سباه
که تا جمال پوشید ترک زرد کلاه
زهر انکه در ست زرین و مندی کلاه
که بر درست زرین صداقت گواه
چو ختر سایه حق آفتاب و شب پناه
خدا ایگان سلاطین دین محمد شاه
در اشع محمد اساس دین اهل
شده گدای شود در زمان گدائی شاه
که چرخ ریک کنونی نمودش از تک چاه
که مین تخت تو چون حاجبان بنده
که هر دو گوشه خورشید میکنند سیاه
برای خرخ زهر مثنوی شده تراه
قدر لطیفه بکفتش ز سب و باغ تباه
ز در سبخ محمود زرد خرد گاه

مقصود الاخر و غیره
شعرب مقصود مقبول
آن را کاشی شایع
فصلان متغافلین سخندان
یافتن باغین باغبان
این از غنایان
بنیاد سلطنت
جای با غنایان
شیرین و خوشایند
سیاهی شب خال
غیبت ازان و نظایر
زمان زمانه

فصلان نقصان
بده در شب
ابدان در ازان
تکل با جان بودی غبار
مظنون شیرین و با
آفتاب از چشم
خانه در کوه صحرای حقیقی
ستشیرتی خرابی و تباهی
تفاهات از چشم غایبان
تفاهات از چشم غایبان

صفا پدید بر چنانچ

شکله بود ۱۱

ز غفران ۱۱

نمکان کافران ۱۱

الغلت ۱۱

باز در ۱۱

فدایابی ۱۱

۱۱

۱۱

ز روش مرغ زین را چو در منقار قافیا
 ز توفیقش شام روح ساز و خلد آن دم
 مطمح که در شبیه کلکش در خط آورم
 چو باو بیایش که چون میخوار شرح آمد
 بیاز چیب جالی زو چو برین بوسه برایش
 مدارا ضرب سلطانی درم زین کلکش را
 سیاوشی که صد فریادش حلقه در گویست
 ز بی آرش گمان رسم که ستم تیر او چونید
 خدیو تا جدارالی وان کو همچو بیج تو
 بنامی قلعه قدرت چو مکه ثابت ارکان شد
 چو یک برج هزار آتون تو صد بیستون آمد
 به پیش آستان او بهفت قلم در رفعت
 فلک شب با قمر سگفت سلطان فشانی کرد
 از آن گل ز طلس تیر و ن آرد ز در ده
 الا تا زلف نکشاید کار و عاشقان گویند
 چو بیج آفتاب از عدل عالمگیر و رمی کرد
 سزای کبرایت را ز گردون حلقه زرباد
 سخنه ای مرا در گوش آرای حسرت و عالم

سز زلف سیاه شب همه براتار اقا
 که بر لقره ز شاخ زعفران شک تار اقا
 بر انبای زانم تا قیامت اعتبار اقا
 چو آیش خاک بستر شد چو آتش چوب خوار اقا
 طرا آستین و ازش زوست شب بسیار اقا
 نقوش سکه ناش شه وار و مدار اقا
 فلک شبی که از لگه شش صد ننگه عارف اقا
 مبهین سپر و پامی آیش لعل و اقا
 در وونی کرد و در ملک سراسر و اقا
 صفای شرب عیشت چو فرم شو شگوار اقا
 اسندان در او کوه را دعوی کار اقا
 چو مقتم حرج کس نماند که با او ده چار اقا
 مرا و جیب بود ز من دست زربار اقا
 که بازش درل از سوای برت خار اقا
 که بر روی قمر زنجیر های مشکبار اقا
 که بر فرق سرت پیوسته ظل که و کار اقا
 که بنیاد طرب آبا و ملک استوار اقا
 کزین عقد گهر سردانه شیرین گو شو اقا

در مدح سلطان محمد شاه هند و تعریف و توصیف محبوب و عشق
 چند زلفش غم داغ برین جگر منی
 چند شب دراز را رفیق سحر منی

ای مالک از دنی ۱۱
 ای مقلد فلک شش ۱۱
 یکند ۱۱
 نام تیر از آن سیم ۱۱
 تو قیام لفظ ۱۱
 زرد آستون نام بر گاه
 مدح بیستون نام کوی
 سندان غلگه ای کی چینی
 خدیو صاحب خانه از
 زادن خود چو با حلقه
 بران ۱۱
 چو با او در آستان
 لک دو جیب است
 و این سینه از
 زین شب ۱۱
 اعتبار با جان
 غرضه منی اوست
 غم خوار آن زار
 ای سینه از
 ای سینه از
 ای سینه از

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

۱۱

<p>بدور عیش تو عرش حمله را از امن و مرض خنجر تو از خواص آب حیات همیشه با طبق سبر کاسته ز را لواءی قدر ترا انجان جلالت باد</p>	<p>تدر و عدل تو بر پایه عقاب بند هزار تعبیه در لقمه کباب بند مسیانه چرخها سپید وقت آب بند که بر کنار دیده گوشه طناب بند</p>
--	--

در مدح محمد شاه بن خلیف و بهارستان و معرفت خوبان

<p>بیای ای مه که در گلبن لواء می مرغ آرا افقاد بوی محمد لاله دل مرغ نواخوان را بگذران راز رازیهای بسوی برو مایل شد جو دل کل ویدار شادوی در دین جان میان شاهان باغ ای سر سخی اینک در غنچه لبین منت پر برگ سمن سنبل خردس صبح گراز لعل تاجی فار و او بر سر بقدر چون سر را روی در آغوشت از آن لیم چنین را از گل و بلبل چو شد که تو اجال جو دوست از بسقت مینازگ پشت بگافتا دل ویرا سولب بر که باران کشتی زرین شکست غم غمات کن سوا و لغمه دل دا گل سمن شکفت چون ابریا شب قمر که کمانان رعیت کش در ایشان ازین خفته ای پر عبرت شیر خج سر کرد محمد شاه بن خلیف که در مشهور امام اوزا</p>	<p>ز افغان دل بلبل ضد او مرغ غرار افقاد و به از سبزه آرا می چین کوسایه دار افقاد چه شور شها که در بازار گرم نوبهار افقاد چو گل ز میدان خنده شان بروی شافق افقاد نبیفته خادم که از کرون ملی شعار افقاد ازین غم لاله را از باوه در سینه عیار افقاد عروس لاله را از مشک خالی عذار افقاد که این بنده ز راه بوسه دایم بر کنار افقاد چون اورا هوای مدح شاه کاه کار افقاد فلک را کاسهای نقره در ریای قاف افقاد ز موج تیره در ریای پرور بر کنار افقاد که خشت ز سرخ از برج این سالی خصار افقاد هزاران قطره سمن برین سینه زار افقاد بگردن خرم اورا ازین زر شمار افقاد فلک مینای پر گوهر جو متع شهریار افقاد لقب سلطان اعظم خواند حاسد کار افقاد</p>
--	--

بسیار از این قصاید در دسترس است
 در کتابخانه ملی
 در کتابخانه آستان قدس
 در کتابخانه مجلس
 در کتابخانه موزه ملی
 در کتابخانه موزه هنر
 در کتابخانه موزه تاریخ
 در کتابخانه موزه علوم
 در کتابخانه موزه ادب
 در کتابخانه موزه صنایع
 در کتابخانه موزه معادن
 در کتابخانه موزه باستان
 در کتابخانه موزه جغرافیا
 در کتابخانه موزه هوا و فضا
 در کتابخانه موزه نجوم
 در کتابخانه موزه ریاضیات
 در کتابخانه موزه فیزیک
 در کتابخانه موزه شیمی
 در کتابخانه موزه بیولوژی
 در کتابخانه موزه پزشکی
 در کتابخانه موزه حقوق
 در کتابخانه موزه اقتصاد
 در کتابخانه موزه ادبیات
 در کتابخانه موزه تاریخچه
 در کتابخانه موزه فرهنگ
 در کتابخانه موزه ورزش
 در کتابخانه موزه تفریح و تزلزل
 در کتابخانه موزه موزه

شاه
 بیای
 محمد
 خلیف
 لاله
 مرغ
 نواخوان
 لیم
 اجال
 بگافتا
 کشتی
 غم غمات
 سمن
 ابریا
 رعیت
 شیر
 مشهور
 امام
 اوزا

م ۴
روزه و روز بزرگوار
ماه ربیع الثانی
روز جمعه

آن محمد علم و جسم چشم و عیسی دم
شاه بهرام نسب ائمه نماید چون
سرسی کرد و قلم همچو صورت زان رو
ای گفت پنج محیطی که بیک قطره آب
خضم بدیش ترا خنجر تو در بان کرد
اندر آن روز که از نعره مردان نبرد
آسمان یک گس سبز نماید در چشم
فوق کرسی قدم پل تو باشد آن دم
برج تو را روی حامل اوده است
پسالت از سر زان گز و سانست وید
جان اعدای تو در آنه تنغ آن دم
صورتت سوره بر آیت تو آیت فتح
آن کتابیت شهادت تو که تقریرش
گفته گفت ترا دید ترا ز و سه فلک
پایه تخت تو پر ایب مشتم ایوان
تا شام از موده جنش چرم ایوان
رخم چوگان اجل بر سر بدگوی تو باد

و آن قصار ای و قد رایت خورشید اول
روز کمین در نظرش شجر صمد ستم زال
سزگون سارخو لفت سپیدی جو مال
شسته از روی زمین گرد عذری مال
تیر از پی آن وصل کمان گشت وبال
در دل کوه چو سیلاب در افتد ز زال
چون های سر اشتر تو کاشاید پرو بال
روح قدسی بزرگ حبش تو گرد آن حال
خنک تو چرخ ولی حال او چار بلال
عظم واندام عدد او چه سود سپهر بال
صوت لای سیاهی بو و آب ز لال
کرمت دشمن مال و الف محضبت دشمن مال
طوطی ناطقه با هفت زبان کرد و لال
نقده هر دو جهان یافت دو یک شقال
سایه تخت تو بر گنبد هفتم طربال
گوی زر بر سر میدان افق آرد حال
خاصه سنگام و غادر صف میدان قال

صبح سلطان محمد شاه و تعرف خط جموت خرمیا

بات سبز چو بر شکر تو پیداشد
بخرومان تو در عین آفتاب که دید
مه و منفه شود از کنار شب پیدا

حقیق ساده تو در بناه میناشد
که ذره ز شفق مطلع تری باشد
شبت ز گوشه ماه و منفته پیدا

موم بزار غیبت وصل
کیش بال بند و ایام
بهره فرس مال عطارد
سخت جان باغ
در آن حال وقت جنگ
برنج یومی جلیک ز کرم جوان
جوی کمان
با نطفه زاده لال
داده
درین بینی پیلت از زمین
گزیده علم و یاد جوان
یزینه یزینه و از زمین
بزرگ نامه
میان رخ
یک با کله و آواز گار کردن
ویدا و فتح نوم خدای
بگفتی خدیجه
م
و کلامت ز سار کمال
جان آفتاب از نور
گزارش و شود
بگفتی با سینه
بگفتی با سینه

زاده زور و سخن
بگفتی با سینه
بگفتی با سینه
بگفتی با سینه
بگفتی با سینه

نیز چو هست که خیزمن ماند در عالم
به بدر بیداره زرد خورشید است چندانی
همیشه تا اثر عین ثوران باشد
چو کنگک روی سیم پیش از آنکه سپهر برند
ز جنگ تهر توان کس که کرد حسیم باد

نداری که کند بر سر منابر و ورق
که از اوف شو و جدر مال او منطبق
که نور نور بر دوازده قیته ای حاق
سبزه زبان اجادی به تیغ باد آشف
چونای حلق گرفت میان حلق خلوق

بهاریه و مرق آفتاب

صفر ز نور وید از نقطه زین هر سال
کار با رازون بزغ کل بزور گرفت
چو در سینه چرخه صبح از پی اکت است
و فرستند بملید که گلش جامع شد
لاله را خیره خون غرق و نمفته ز عیش
شب کی زنگی پستی که بود آنکه روی
روز با تاج رز و شب بضیای گلر یز

انفیه را که در وعین گوشه وال
در چرگاه پراز ز رنگس این سبزلال
هر دو جیب پراز ز رنگمال مال
هشت شیرازه او زر و ورقها همه ال
چون مصیبت زده کند کردن و لی سبال
روز رومی و رازی که بود او کمال
شب و روز زنده علما مان شه خوبصال

مرطع و صفت لب معشوق و باوشاه

ای حقیق شکر او ده تو سفته شال
روی تو مطع انوار سدا پرده حسن
نرو زمین دوسیه پالش خون گردید
در خم آه نوت سوخت دل مردم را
و مهنت دید هر کفایت که بی هیچ سخن
چرخ پر دیده چو بز رنگس تو خورشید است
زلف تو سایه چو بر گوشه خورشید است

شور بخت این زبان که یاز تو وصل
زلف تو جمع ولهای پشان احوال
نقش و بیاجه رویت که گوشه است خیا
چو کههای ستاره محبوب و شبال
سر هم ست که بر نقطه فر آمده وال
گفت خضالیت که در حلقه نون ما محال
گشت چون حشر شمشاه جهان همچون فال

از کتاب و زور
بسیار است
منطقه
و قیاس
از کتاب و زور
بسیار است
منطقه
و قیاس
از کتاب و زور
بسیار است
منطقه
و قیاس
از کتاب و زور
بسیار است
منطقه
و قیاس

فغان فغان فغان
فغان فغان فغان
فغان فغان فغان

وصایا بدو در چرخ گویین ^{نامل از زبان} زلف گوی بسین ^{دربار در دوزن} سال ^{باین} ۱۱ ^{شهر} آفتاب چاه بزه

الاتا و رحم چو کمان شکین گوئی من است	که چای می در میان دارو بر چه حسون
ازین چه روی به خوان شنلی آبرو با وا	ازان خرم چون مهر چو کمان زلف یار سرودا

ور تعریف بهار و دوح محمد شاه بن ^{تعریف} مصمص من حر خیمات لغیر لب محسن

<p>رون شبد با زشت ز چاه زهره و وزیران سپهر خیمه زنان چون خیمه برون شد کیش ز وصل خود و فصل تیر ماهان نو بهاری و فروع لاله خورد او باغ صبح را تاملی می که صفوت و دوش لاله عید را بمینی اگر چه رومی خندان در آزار و تق مست نمود نیز و صبح خورشید است جبهشید و یار چین دینش هم چون بوی دل بر دم ای باران نه بنید کنس گر و ظلمت که خاک یک دزو رسمی خورشید از مهت شیده چون دوز سرگرد ترا و لعل ترا ز خنده مر و اید با ساکن شده بی لعل تو هم ز خورشید شاخ از عم ما از تبت ز عم هر دم کبود بیا نماید لب تم و رویه مردم چه مو ز رو و در حش چو شد دل بسته مهت گکش دشته گکش تشنه تو شاه جله خوبانی و شام در خم زلفت محمد شاه بن تعلق که بر تر شد از آفتاب یگانه شهسوار سفت میدان زمین نشا</p>	<p>که با کا فور گرم از وزن شبک مشد که اینجای بی سپهر گز نباشد شیر را جلا که چون گل میزدیم حیب چو بیل مسکن تولاله از سایه خور لبستان او خود لبستان در ایام کلخ انداز یعنی آخر شعبان گر قرار درم گشت است اینک نامی گریان نیز و اختران ما هست شایه مدستان که مندرستان او غز و نشت همین در ز تیغ آفتاب ملک یعنی سایه یزدان مطبخ بگرد شمع خیمات چه پروانه چراغ جان مرا بر پشت ز راز گریه مر و اید با غاطلان دل بر بیان که من دارم چه تشنه بال لب خندان ترا از شادای این غم سپید پها کنند و ندان خطت لاله چون ماریه بر آتش سیحان چه ناولک و حکم دار و مکن تر کش مکن قویان بران خورشید میتا بد چه ماه رایت سلطان لوا می ل برای زواج طارم کیوان که گرد خاک بد گویش سر و سرگشته چون کمان</p>
--	---

باین شهر آفتاب چاه بزه
سال ۱۱ شکر
زلف گوی بسین
دربار در دوزن
گویی من است
نامل از زبان
شهر آفتاب چاه بزه
سپهر خیمه زنان
ز وصل خود و فصل تیر ماهان
فروع لاله خورد او باغ صبح را تاملی
می که صفوت و دوش لاله عید را بمینی
اگر چه رومی خندان در آزار و تق مست نمود
نیز و صبح خورشید است جبهشید و یار چین
دینش هم چون بوی دل بر دم ای باران
نه بنید کنس گر و ظلمت که خاک یک دزو
رسمی خورشید از مهت شیده چون دوز سرگرد
ترا و لعل ترا ز خنده مر و اید با ساکن
شده بی لعل تو هم ز خورشید شاخ از عم
ما از تبت ز عم هر دم کبود بیا نماید لب
تم و رویه مردم چه مو ز رو و در حش
چو شد دل بسته مهت گکش دشته گکش تشنه
تو شاه جله خوبانی و شام در خم زلفت
محمد شاه بن تعلق که بر تر شد از آفتاب
یگانه شهسوار سفت میدان زمین نشا

شهر آفتاب چاه بزه
سال ۱۱ شکر
زلف گوی بسین
دربار در دوزن
گویی من است
نامل از زبان
شهر آفتاب چاه بزه
سپهر خیمه زنان
ز وصل خود و فصل تیر ماهان
فروع لاله خورد او باغ صبح را تاملی
می که صفوت و دوش لاله عید را بمینی
اگر چه رومی خندان در آزار و تق مست نمود
نیز و صبح خورشید است جبهشید و یار چین
دینش هم چون بوی دل بر دم ای باران
نه بنید کنس گر و ظلمت که خاک یک دزو
رسمی خورشید از مهت شیده چون دوز سرگرد
ترا و لعل ترا ز خنده مر و اید با ساکن
شده بی لعل تو هم ز خورشید شاخ از عم
ما از تبت ز عم هر دم کبود بیا نماید لب
تم و رویه مردم چه مو ز رو و در حش
چو شد دل بسته مهت گکش دشته گکش تشنه
تو شاه جله خوبانی و شام در خم زلفت
محمد شاه بن تعلق که بر تر شد از آفتاب
یگانه شهسوار سفت میدان زمین نشا

زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان

وگر پایده او بزین فشار و پانس
 به نیزه این گله سهر باید از سربشب
 در آن چشم شده گم صدر هر جرم مجدم
 در آن چشم دو مسهای موسوی سنجند
 خدایگان سلاطین محمد ز لعلق
 بهای چتر و سایه بر سر خورشید
 همیشه تا که زبا دست آب در زنجیر
 همیشه تا که الف دست عین گوشه دل
 عدوی بارگه شاه باو در شب و روز

در مدح محمد شاه بن تخلق و هیات و رخیات و ملکات

ز بار نشین خلب چو مرغ صبح شدان
 گر یار از روان صبح جام زرید پدید آمد
 شمع یک چشمه ز بار و رونق شعر سیاهلی
 مگر با مشتری میگردد سودا جوهری شب
 نهان شد مشتری از پیش و در انسان
 تو که ز نقد روان جوای و لم قلبت بازار
 ندارم و نه زجر از شک و نقد عین تا آیت
 مرا بر ساحل دریا موج خون دل گشته
 ترا بر بسته گو یا بنای گشته از شکر
 دو حاجب که در وقت پیوسته تا بنداز غیرت
 بر چشم خود از مردم بینی روی هستی را

زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان
 زین کاتب و بیابان

کتابخانه سیفی در آستان قدس
 از اقبال نام
 در روزهای عبارت از
 شماره ۱۲
 شماره ۱۱
 شماره ۱۰
 شماره ۹
 شماره ۸
 شماره ۷
 شماره ۶
 شماره ۵
 شماره ۴
 شماره ۳
 شماره ۲
 شماره ۱

<p>صهوه زرده پد رام زرا ندوده چو نکه شاهن زرا ندوده و در میزان خصم لی برگ تو چون گل زران در قاف</p>	<p>تا برین زرع رشید زمین باشد با بود نراع درم در و حاصل مدوق با و از صر صر غم پیش تو بر بستر مرگ</p>
<p>در کیفیت رفتن به قلعه دیو گریه و اصل ساختن باب و شاه آن لقبه</p>	<p>در کسبیت رفتن به قلعه دیو گریه و اصل ساختن باب و شاه آن لقبه</p>
<p>که سوی ملک و دیو گریه در زمان به نیک روز روان سوچو رسم و نشان حفظ باد شماره خدای هر دو جهان که چار طاق در اوست بهشت باب جهان هزار ملک جم و در شده نهبان که حلقه در او راست استمان سندان محیط نه رخص هفت سهر شاو درون ز طوطیان شکر خامی هر سیر انسان هوای او چو نسیم بهار شک نشان چو خلق نامی و عروقی ربانج شین بیان چو خاک در گه ما آب چشمه حسیوان به تیر مرغ بیتر تیغ کو سهاش نران چو آب چشمه حصات قلات او مرغان چو خاک بر در و راهی ملک قلع خان که ای ز گوهر لطف لب شکر خندان شروق پر تو شوخ معارف سجان توفی خلاصه اهل عراضه انسان</p>	<p>شمال دولت شه او دعوه شعبان خطاب کرد که ای بدر با جمال بیخ نصیر با و شمارا برنده در مقصد تو دیو گریه محو انش که دولت ابوت از خط ملکیت ما اگر چه یک نقطه است بهمارا و ز غلو آنچنان غلو و ارد قضای غصه یک کسب چار کارکش نوای نغمه اطرو به بها شنو بند قضای او چو رخ یار پر گل و سنبل شراب او که ز چنگ عقاب بز و نوا از روی روح قرای شراب او برده چو باد رایته اقبال زرم ما کرده چو گل و بوست نیات زمین اولستند دران جناب و امید و نوح بر اسپه بند بشهد شده دران از زبان ما گویند فروغ آینه سینه مبارک است توفی خلاصه اهل عراضه انسان</p>

کتابخانه سیفی در آستان قدس
 از اقبال نام
 در روزهای عبارت از
 شماره ۱۲
 شماره ۱۱
 شماره ۱۰
 شماره ۹
 شماره ۸
 شماره ۷
 شماره ۶
 شماره ۵
 شماره ۴
 شماره ۳
 شماره ۲
 شماره ۱

کتابخانه سیفی در آستان قدس
 از اقبال نام
 در روزهای عبارت از
 شماره ۱۲
 شماره ۱۱
 شماره ۱۰
 شماره ۹
 شماره ۸
 شماره ۷
 شماره ۶
 شماره ۵
 شماره ۴
 شماره ۳
 شماره ۲
 شماره ۱

در قصرهای این تو که عرصه مستغش
حاصل چو ستار نیست پاید که سرش را
تا وقت قرآن با سپر خور ز تبارب
تا بر سر میندی شب از جرم خوش بچ
خورشید بقا پوشه در روی عدوزا

طول فلک از عرض می افتادی آر
بخار و فضا زو و قلم زو بسرتش
پنهان بشود پیر شب از وی و عرسش
ز زلفت غامض است که همین بودش
از خشف چو ماهی که بر آید چه کیش

قصیده دیگر

خورشید تو ص ز بر بر این سپر خوان
شکند این قزین ز بر سر این سپر خوان
چشمه ای نم بر ولای تو می راجد خاک
در عمل با ستری که در غمیت خطبت
چشمه با سبکی رسیدی چ ماه تو فرست
بنیست جزا بر وی تو ماه نوی بر سر
آن نه خط و ما حضرت آن نه ببخش او
یکه تو خسته دلام در جسم حجاب است
در مزار انصاف شاه مائل طاعت شد
حقه سنگند رنگین بود سحری بسین
شاه محمد علم ماه ستاره چشم
په چشم حقیقت تو در شکن خود گرفت
ای که بر زور بر رخسار هر ام چرخ
روز و شبی تو مرگ مالش نامی عدو
عاقده درگاه است هیره کاندرو

سفره گل زیرا باز کن د شب نهان
کاسه سیمین ماه بر طبق آسمان
ز آنکه میان محیط از و طرف شد روان
ما سیه حلقه زو بر طرف کلان
تا پیکر بکنند بدر شفق خورشیدان
نیت چرخ شرم تو مشتری در کمان
شاخ تر سنبل است بروق ارغوان
سهبت بران محصیت روی سیه اشرفان
پیش بروی فساد چشم کشاون توان
شاه ملک آستین ماه فلک آستان
آوم موسی قدم حیدر احمد توان
گوشه خورشید را همچو خط آستان
پیش تو چه بن شود و منف کن چو چین
در شب عدل تو گرگ مالش نامی بان
کم بود از نقطه عرصه هر دو جهان

Handwritten marginalia in Persian script, including phrases like 'اصفاق اعجاز' and 'بسیار است'. These are likely commentary or corrections related to the main text.

باعتبار کتب
نام کتاب که در علم نجوم
است و در این کتاب
نمودار و دیوار دارد
از کتب معروف
الاف که در این
مقصود آنکه در این
مفهوم معانی نجومی
یا فاضل است
شماره کتاب
کتاب نجومی
از کتب معروف
نام کتاب که در علم نجوم
است و در این کتاب
نمودار و دیوار دارد
از کتب معروف
الاف که در این
مقصود آنکه در این
مفهوم معانی نجومی
یا فاضل است
شماره کتاب
کتاب نجومی
از کتب معروف
نام کتاب که در علم نجوم
است و در این کتاب
نمودار و دیوار دارد
از کتب معروف
الاف که در این
مقصود آنکه در این
مفهوم معانی نجومی
یا فاضل است
شماره کتاب
کتاب نجومی
از کتب معروف

که بینانی است پرچم بر زبان
ننگ بنزدان کاب و آن بیست
اگر از نشان جویی چیزیست این نام
که از مظاهرین پرچم نیست اعلام
چو شمشیر علت اولی رسد پیوسته الهام
الاتاوح گردون باز از زود آرقام
چو تقویم کهن منوح با آیات احکام

بسوخ و زبان نبوی کند مرجان اعذارا
اگر ماسی ز روی شد که دریا خوست کلک
در آن موضع که در خاک بر سر که و از دستش
هری سلطانین پرور خوی خورشید عالمگیر
در تمام امور ملک وین از بارگاه قدس
الاتاوح مغرب عاشق شد سرخ اغواش
کتاب ریخ شاهی را که از روی معتبر بود

در نامی حمد و تعریف محبوب

شمشاد خلقت اکل سوری شد مفرش
خورشید تاب از غم آن چیره خوش
دودایت که زد و در دل سدر خسته اش
ترکیت کمان بر سر بند و بچه در کش
هر ناوک جان ووز که اندخت ز کش
صدش زده بر دل ریش من عکس
ور زینیه سریش تو چون نوش بود خوش
برای ز زانده بر افکنده برایش
هر صبح با او من محنت زده در کش
از خاک و شاه جهان آب تقاضی
تا ج سرستم شد آب رخ آرش
ایمنه تر نیست برین طلاق منقش
زان سیر کبوتر که بر و نامه ز مرش

ای شام سزاف تو بر به شده کوش
یا قوت که با از زوان گل سیراب
بر ووه که خط تو کشد بر ورق ماه
چشم تو که از غمزه زنده تیر جگر دوز
مایر جگر و رشده و پیکان سول رفت
آن عقرب شنبک که من منزل او شد
بایاد تو حقا که جگر سوختگان را
و کش قبح می که جنبیت کش گردون
بر طاس فلک ساعه هر که نهد خورد
در قشقه لبی آتش اندیشه ای با علم
آن شاه که در معرکه خاک هم شمشیر
ماه سر مجوق کماش بسرخ خویش
ای صیت جلال تو سبق برده ز رفیق

۱۱۵۰

۱۱۵۰

۱۱۵۰

مفهوم معانی نجومی
یا فاضل است
شماره کتاب
کتاب نجومی
از کتب معروف
نام کتاب که در علم نجوم
است و در این کتاب
نمودار و دیوار دارد
از کتب معروف
الاف که در این
مقصود آنکه در این
مفهوم معانی نجومی
یا فاضل است
شماره کتاب
کتاب نجومی
از کتب معروف

ای صفد عرش شان طاق در این
از عدلت بر نبود و از جلال در شوهر
شاهجم عظم تویی فرمان ده عالم تویی
در گلستان از روشناخی ست ترمج تو

نوست که کشتان جیب خط مورخ
این مطرب همه پره را کی نج بووی شوهر
گاه سخا آن بیم تویی کافلاک باشد
اگر قابلیت دارد او آب عشرت پرور

در مدح محمد شاه تعلق و تعریف شب و دروخیالات احوال و تعریف

صبح ست روی و کلید در سرش
روی همین بان شب زکی تراورا
ز رخ سیاه راز بود در لب و باز
باوصیا بر می زده دارست و شفیته
شاه سایه دار بود موی خلاص او
مار سفید پره گرفته ست زیر دم
ای موی شیر میشد دم که در زمین
این منزلت که داده شد ای موی ماود
آن ماه را که زیر لاله است انقش
بر روح لعل زرد و دید گشت
نهان چشم خیال ترش را با آب شور
بس شاخ عفران که در زمین و در آینه شک
باز ستاره سحبت شفق چون طلوع کرد
تا از همه دو نقشه خود دور نماند بدو
آن ترک خیم مست که تغیت در نام
آن زلف را که بر گل تر شاخ بنیل ست

شب و روی کلمات احوال و تعریف

شب و روی کلمات احوال و تعریف
بیرون کند ز عرصه عالم بنجر پیش
غنقای سبزال ز رازدوده سپهرش
زان دم که زیر دامن صحبت خمرش
نغمه سر است مرغ سحر برف زرش
ما چون نمود شاخ کوزن ست برش
گرفته و روان شده دائم بر ارش
بر شیر ز شناس ز شمشیر او رخش
سفنل دمید بر سرف لاله ترش
یعنی نبات رسته شد از تنگ بگش
ور کاسهای نقره برفره زرش
گر بر دوز گوشه کافور عیشش
بیرون میانه دو بلال سخنوارش
ماه چهار مینقه فزون شد ز یکیش
خون ریزد و تخمیان که تو گفت کاوش
و آتش عازر بر در شاه مظهرش

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including phrases like 'عشق از این است', 'بیا که با من', and 'بیا که با من'.

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including phrases like 'بیا که با من' and 'بیا که با من'.

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, including phrases like 'بیا که با من' and 'بیا که با من'.

پهل است که در پیکر و شایسته نفع
 عیب دمه برای تاشای حسن شاه
 نوروز نیز آمده آوزده عین در
 ران هر زربه پیش تر از و شرف گفت
 خاقون نو بهار شده پای کوب حسن
 و عرصه زمانه بر چاکه راستی است
 سلطان کیتبا و غلام آن سگندری
 افعال او موافق زرای امام شد
 ای سرور کیه پشت بدی را زردی فخر
 نه سقف بیستون که بشش روز شد تمام
 هر آیت کمال که پیش از تو حکم یافت
 زین نهامی حتر ترا در هوای ملک
 از و ام انتقام تو در شیمان عدل
 آن کس که چون قلم نهد بر خط تو سر
 چون خاتم آنکه بر تو آیت حلقه کرد
 بازار نیز ظلم ز عدل تو کاست
 شکل جزیره بر لب دریا بهانه آیت
 تا منهرم کند سپهر ز نگینار را
 در پیش آب تیغ تو بکتر ز خاک باد
 بیعت میان معرکه شد تیر آسمان
 بر سمت اختیار تو با و مدار سپهر

درگاه شنه نمونه صحیح است
 برور شسته طالب پروانه درست
 یک سبز تره کاهوی ز رویش آبر است
 کاسجای وزن مشک کافور هم است
 موی سب یقده سفیدش برابر است
 آن راستی بعدل شنه واد گستر است
 کز آب خضر خاک در او فزون تر است
 کاقوال او مطابق شرح پیوست
 نعل گاو و تو به از باج سحر است
 در گوشه هزار ستون تو مضمر است
 آن حکم منتسج شد و آن نسخه آبر است
 نه بال چرخ رشیه یک گوشه است
 شهباز در حایت بال که بو تر است
 در دستمال خاوشه مانند مسطر است
 دیوارهای خانه نگین وارش از زر است
 پهلوای خرب فسق ز زب تو لاغر است
 شوریده آیت کز کف تو خاک بر است
 شمشیر ز که در کف سلطان خاور است
 ان آتشی که بر شورش قصر قیصر است
 کاسجاکه او مقام نماید دو پیکر است
 ما قطب را مکان طرف خط محور است

نوشته تقویت بی
 کما کنیز از سوزن کما
 یعنی آینه
 شنه ۱۱
 شمشیر ز شمشیر خاور
 شرح سلطان
 خاور آفتاب ۱۱
 آتش و سوزن شکر ای
 کما کنیز از سوزن کما
 یعنی آینه
 شنه ۱۱
 شمشیر ز شمشیر خاور
 شرح سلطان
 خاور آفتاب ۱۱
 آتش و سوزن شکر ای
 کما کنیز از سوزن کما
 یعنی آینه
 شنه ۱۱
 شمشیر ز شمشیر خاور
 شرح سلطان
 خاور آفتاب ۱۱
 آتش و سوزن شکر ای

عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان

نصیب طالع جا بهت عطیه کبری است
سوا و آیت اقبال و سوریه شری است
که زمین پاک تو کشف معصنات
ببین که پاره او را ترنج زور است
ولی ولی تو هست خستان ملی است
محیط شجرت مشت زور و عقی است
چو جس خانه فاروان فرود قصر شری است
تو لی که از ملک حاکم زمانه ند است
برای پیشکش منزه شری شری است
فتا و امر تو چون فیض عالت او است
بساط عرصه میدان عالم صغری است
که نو خاطر تو شمع رنهای بدی است

تو لی که قدر تو بر تر ز طارم اعلی است
کتاب علم راستی که رایت ز و
بنی شمال ازان فایقه تو در عالم
حکاک ز قهر تو بر صبح چاک ز خر قه
اگر چه خصم تو در شست منحنیق بلا
چه قلعه الیت جلالت که باره از وی
به پیش قصر مایون تو رواق رخ
تو لی که از فلک سایه خدا لقب است
از نیکه مندوی شب جوهری پر سود است
در نظام ترا کیب گوهر عالم
همیشه تا که خاک خنک گردون را
دلیل قافله سالار شرع رای تو باد

در تعریف جشن که محمد شاه در ملی کرده بود

کز فر عید و طلعت نوروز خوشتر است
عکس رخ چهره هفت کشتور است
این شاه نیست عیسی درین نیست
بر قصر دین محمد جبرئیل چاکر است
بهشت آسمان ز یک گس سبزه کتر است
هر صفت هزار اختر خورشید افستر است
کز بوی او شام ملائک معطر است
عطرش بخار غالیه جو هن کوثر است

این جشن نیست مجلس فردوس اکبر است
این طلس مرصع نه تو سپهر نیست
این تخت نیست قبه عرش معظم است
در مصر ملک یوسف موسی مهابت
در زیر بال یاز زر چهر الی شاه
صنهای حاجبان که چو قمر گان کشید اند
زان چار گوشه حجر زین میان صحن
و در سن سواد ویده حوران جنب است

عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان

عالم بزرگوارین

عالم بزرگوارین بر روی عالم

عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان
عالم بزرگوارین بر روی عالم
تو در نایب علم از ایوان

بمخدای که برین لوح زمره و شش او
 سو گند^{۱۱}
 که سر قاف به حالت ^{جواب قسم^{۱۱}} سخن لفظ گرفت
 قطع شمشیر سخن برسد اعدای تو باد
 زانکه در زرگه تیغ گذران سخن
 و ریش که بر دروسان عبارت نفاو

از کی مسمم ز زانود و دون طم را
 وسعت عرصه نه دایره بالا را
 گره در عهد تو خود ^{افلاک^{۱۱}} سیر و اعدا را
 مقطع شعر نیستند به ازین و اما را
 گوشتواری به ازین و آن سخن پیرا را

وز معروف قلعه بلخی و لوح سلطان محمد شاه بن سلطان

سو او قلعه و سپه اگر چه در دنیا
 چه قلعه ایست که قوی از حلقه و زاو
 به پیش قلعه ای که انبارگاهش قاف
 چنان هوای درش در علو غلو دارد
 به پیش بحر سواوش ز بسکه موز است
 با یاد گویی که بنیاد او پرا ز با در است
 خدا یگان سلطین محمد ^{بن^{۱۱}} تعلق
 ترا که سنبل مرغول بر کنار گل است
 و بان است که موفی ز دوره و قوش است
 کند زلف تو بر آفتاب با توجه است
 ترا بنایت از ان رسته شد بگردش
 و بار زلف تو ایمان شکاف چون کفر
 مر است بر طبق زرد و کا سه نغمه
 چو شام زلف ترا بدید و روشن است
 رخ تو شب قدریامه عهد است

هزار بار بند و متر ز جنبه الما و است
 محیط نه رخص محبت طارم است
 بود و کمتر از ان نقطه که بر سر است
 که قصر قصیرش از شست تان سر است
 ز روی معنی بهر بیت او پرا ز شعری است
 از آنکه تنگه شاه والی دنیا است
 که کمترین علامش هزار چون کسری است
 بعضی توجیه و آفتاب راه عجمی است
 میان است که گویا مبعولی او بیست
 خط سیاه تو بر طرف ماه با معنی است
 که بر کنار به لاله زمره وین افخمی است
 خار چشم تو مرم و فریب چون عمو است
 که سالهاست که بعجل نرسا با جمرا است
 که بر کنار ز خورشید سیاه جلوه است
 لب تو خاک در شاه یا دم غمی است

حشمت شاهان کل در دوزخ شد^{۱۱}
 سلمی از عکس
 زبانی قایم بر بالغات
 بزیارت^{۱۱}
 در بخت محزون
 شش قصه لاف
 گلایه و عوج
 محزون و تصور زانو
 دوزخ نشان فنا
 مغفالتان به فلان
 باطن فغان و حزن
 نصیبی تا شست^{۱۱}
 عجب خاندان^{۱۱}
 بگویند بر دو کرم
 در از زایم بر^{۱۱}

کتابخانه ملی ایران
 شماره ثبت کتابخانه
 شماره ثبت کتاب
 تاریخ ثبت کتاب

پس از این که تو را تا شب آن گم گشت
 بی خبری از تو گشته بودم که تو می
 آن گشته شدی و جهان بی نشان جهان
 و آن میان که با تو ای ایفا و امزش
 و آن که ای در غیبت گشته ای در غیبت
 در میان سپید از دست تو من در او
 در یک صدق خود و در یکی برگ که بود
 رخ تو بر یک من خیره او و در از دوست
 سر روی زمین شاه که گشت
 ای که از اهل منند تو فلک هر چه باد
 ای که که گرد باقت و سپید آید
 آن چنین همه شب بیکه بود شد
 او سیری که از مشرق اگرش آگونی
 تمام کام و مویست زبانت که بلوغ
 لغت آن بحر که از غایت ندیدی زر
 مایه کلمک ترا بود غنیمت که نهاد
 مرکز جاه او که عرضده و در عرضده خویش
 ز استان تو بعد به همه مشهور و در
 وقت آنت که از ساغر چشم افشاند
 هسته و ز انوشان برین نازش گرگ
 به که آنش هیچ تو بر و آب ز تو گشته

کتابخانه ملی ایران
 شماره ثبت کتابخانه
 شماره ثبت کتاب
 تاریخ ثبت کتاب

پس از این که تو را تا شب آن گم گشت
 بی خبری از تو گشته بودم که تو می
 آن گشته شدی و جهان بی نشان جهان
 و آن میان که با تو ای ایفا و امزش
 و آن که ای در غیبت گشته ای در غیبت
 در میان سپید از دست تو من در او
 در یک صدق خود و در یکی برگ که بود
 رخ تو بر یک من خیره او و در از دوست
 سر روی زمین شاه که گشت
 ای که از اهل منند تو فلک هر چه باد
 ای که که گرد باقت و سپید آید
 آن چنین همه شب بیکه بود شد
 او سیری که از مشرق اگرش آگونی
 تمام کام و مویست زبانت که بلوغ
 لغت آن بحر که از غایت ندیدی زر
 مایه کلمک ترا بود غنیمت که نهاد
 مرکز جاه او که عرضده و در عرضده خویش
 ز استان تو بعد به همه مشهور و در
 وقت آنت که از ساغر چشم افشاند
 هسته و ز انوشان برین نازش گرگ
 به که آنش هیچ تو بر و آب ز تو گشته

کتابخانه ملی ایران
 شماره ثبت کتابخانه
 شماره ثبت کتاب
 تاریخ ثبت کتاب

کتابخانه ملی ایران
 شماره ثبت کتابخانه
 شماره ثبت کتاب
 تاریخ ثبت کتاب

تاریخ غزوات و فتوح حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام
در روز پنجشنبه ۱۱ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۲ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۳ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۱۴ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۱۵ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۱۶ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۱۷ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۸ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۹ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۰ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۱ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۲ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۳ شعبان ماه
در روز شنبه ۲۴ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۲۵ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۶ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۷ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۸ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۹ شعبان ماه
در روز شنبه ۳۰ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۳۱ شعبان ماه

صبح راز تقسیم و صبح راز کسور
بصبح خیمه زرین برین معلق سور
سرای توز سر بر سر توز سرور

چه در حساب بود آن سیکه نشناشد
پهشتی تا که سر پروه و ارسخ زند
مبا و خالی یکدم جو بوستان جان

و در شرح سلطان محمد شاه و جمالات خیمات و محبوبات

میان لاسیه مهر بود و چو کاسه شیر
که شبروان در چشم نیاید تیر
بهر از چشمه سیاب زین کیو و غنچه
که میرو و سپهر زر و در کمان چون تیر
زهی کمان که کیسه نیمه نوب و از تیر
شب سیاه قبا و ز زر سرخ سر
بجا کیوهی و رگه باد شاه کبیر
سطح کشاده قافله سالار صبح تنگ عبیر
که باز مرغ سحر میکند نه از نفس تیر
در ان همین که زند عند لیب خیک صفیر
که ابووز گل سرخ و شاخ باد و گز
ز سایه بر طرف آفتاب صد زخمیر
که هست در خم زخمیرن آفتاب تیر
تو نیز بسلسله عنبرین ز زمه بر گز
که هر دو حجره مهر را سیه کنند تیر
سپهر تیر و میر آفتاب ماه و تیر
بر اهل جمله عالم ولی شدت و تیر

چو خوان سپهر فلک ز زلفان کند و تیر
ز تاب این سپهر نشین تیغ زلفت
ز مهر زورق سپهرین ماه بر جوشد
در از شد زره عنبرین شب بی آن
خهی سپهر که همه روی او بود پر تیغ
بوقت صبح که در پیشگاه خیمه سپهر
روان شدند همه ساکنان عالم قدس
بپوی عمر زین آفتاب منیر
ز حلق زانغ مگر بیضه آتشین آفتاب
نذر و جام بخون خروش شود و رو
ز سبزه بزار فلک چون و مید لاله زرو
توان منی که کی تار زلفت اندازد
تو ماه عالم حسنی و زلفت تو شامست
عروس صبح بر انداخت زلف شب از
خط تو با سر کلک و میر شاه کیست
خدا یگان سلاطین محمد بن
در شرح رسول آنکه او بامر امام

در روز پنجشنبه ۱۱ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۲ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۳ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۱۴ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۱۵ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۱۶ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۱۷ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۸ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۹ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۰ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۱ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۲ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۳ شعبان ماه
در روز شنبه ۲۴ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۲۵ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۶ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۷ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۸ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۹ شعبان ماه
در روز شنبه ۳۰ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۳۱ شعبان ماه

تاریخ غزوات و فتوح حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام
در روز پنجشنبه ۱۱ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۲ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۳ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۱۴ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۱۵ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۱۶ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۱۷ شعبان ماه
در روز شنبه ۱۸ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۱۹ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۰ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۱ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۲ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۳ شعبان ماه
در روز شنبه ۲۴ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۲۵ شعبان ماه
در روز دوشنبه ۲۶ شعبان ماه
در روز سه شنبه ۲۷ شعبان ماه
در روز چهارشنبه ۲۸ شعبان ماه
در روز پنجشنبه ۲۹ شعبان ماه
در روز شنبه ۳۰ شعبان ماه
در روز یکشنبه ۳۱ شعبان ماه

ای عکس تو بدید بدین کار خلافت

از اذن خلافت موی

غنیه نشان از یکایم خلافت

کم ازیند زاده

بیدین بود که جویدس درین خلافت
 قد کمال جاہت یکسیر بر از خلافت
 در چشم همت آید طوبی کم از خلافت
 باشد کی زواله در سفره ضیا
 چو بین شود چو بهرام از بهیت مصفا
 چون تو کسی بعالم درین دوزخ افت
 باو امیان سجا عون خدا غلافت
 تا از خواص اسم است در رسم نحو ضا
 هر جا که ملک ملک مکی ست باو اتبوه افت

تو سر باغ ملکی سر سبز از آب خرمیت
 فرق جلال قدرت موی کم از نبوت
 فرووس مهت در او درین تو کشا و ند
 طباخ همت را خشک و تر دو عالم
 روین تن زمانه بر بنفخون رستم
 تھا که نہ پدراورشش جبت نزاه
 شمشیر اختر اشعے ای برگزیده حق
 تا بر اساس حسبت وز علم منطق اعرا
 هر جا که تاج نجفی باو اتبوه تو لا

قطعه

ای آنکه از جمال تو عالم فرین است
 کامروز آفتاب زرای تو روشن است
 خاتون هفت قلعه این سپهر گلشن است
 بستان مهت باب نمودار گلخن است
 شمشیر تو چو زلف بکارین افکن است
 خصم سیاه روی ترا تا بگردن است
 صنا بور هفت قلعه این سپهر گلشن است
 الفاظ و رقعات شیرین ترا زنت است
 پیروزه عنکبوت رو ایامی روز است
 آنکس که وہ بان جلالت چو خون است

سلطان شوق و غم شهنشاه بر
 ای روشنت بر همه عالم چو آفتاب
 کونشی ز حلقه در خلوت سرای تو
 در پیش گلشن طرب آباد بزم تو
 هر چند دشمن تو قلم وار سرکش است
 هر چند آب تیغ سر کوه زاگد اخت
 تو سن ز حلقه در خلوت سرای تو
 من گریخ کام ترا ساغریم
 ایوان بارگاه جلال ترا فلک
 باد از قفا کشیده زبانش نبفته و ا

در مدح خطا محبوب

بدرین خلافت از تو زاده
 غنیه نشان از یکایم خلافت
 کم ازیند زاده
 ای عکس تو بدید بدین کار خلافت
 از اذن خلافت موی
 توست سر باغ ملکی سر سبز از آب خرمیت
 فرق جلال قدرت موی کم از نبوت
 فرووس مهت در او درین تو کشا و ند
 طباخ همت را خشک و تر دو عالم
 روین تن زمانه بر بنفخون رستم
 تھا که نہ پدراورشش جبت نزاه
 شمشیر اختر اشعے ای برگزیده حق
 تا بر اساس حسبت وز علم منطق اعرا
 هر جا که تاج نجفی باو اتبوه تو لا
 سلطنت خاتون از تو
 غنیه نشان از یکایم خلافت
 کم ازیند زاده
 ای عکس تو بدید بدین کار خلافت
 از اذن خلافت موی
 توست سر باغ ملکی سر سبز از آب خرمیت
 فرق جلال قدرت موی کم از نبوت
 فرووس مهت در او درین تو کشا و ند
 طباخ همت را خشک و تر دو عالم
 روین تن زمانه بر بنفخون رستم
 تھا که نہ پدراورشش جبت نزاه
 شمشیر اختر اشعے ای برگزیده حق
 تا بر اساس حسبت وز علم منطق اعرا
 هر جا که تاج نجفی باو اتبوه تو لا

بدرین خلافت از تو زاده
 غنیه نشان از یکایم خلافت
 کم ازیند زاده
 ای عکس تو بدید بدین کار خلافت
 از اذن خلافت موی
 توست سر باغ ملکی سر سبز از آب خرمیت
 فرق جلال قدرت موی کم از نبوت
 فرووس مهت در او درین تو کشا و ند
 طباخ همت را خشک و تر دو عالم
 روین تن زمانه بر بنفخون رستم
 تھا که نہ پدراورشش جبت نزاه
 شمشیر اختر اشعے ای برگزیده حق
 تا بر اساس حسبت وز علم منطق اعرا
 هر جا که تاج نجفی باو اتبوه تو لا

حصاید بر چرخ قاعلات مغایر قاعلات مغایر آن از زمین منقول الاثر یا مقرون کوفه مشهور من از سر له در اصفهان ۴۳

بسیار است چنانکه شش روزه افکند که در شش روزه بسیار شده ۱۱ بسیار است زنجیر از آن گشتانده شایع و مشهور است که در آن روزهای بزرگه چهار کوه پاره شده است

قطعه
 سلطان چارباش شش روزه سپهر
 از بود و سپهر تو بگذره بهت شمع
 عالم ز جام عدل تو نوعی شد مست
 خاک جزیره و رود سن بحد تلخ باد
 تیر اشام مثال تو امر کرد
 تاثیر انتقام جلال تو جر کرد
 هر شب ز برق علامت مهر خویش
 شاه او حاجبند که پیوسته کرده اند
 نارسستی که آن دو سه روی میکنند
 و او فنا و نشان نه در هیچ قاعته

ای سایه ز چرخ سیاه تو آفتاب
 از بحر مرغ شاخ تو نه مرغ چون حباب
 کان مست راغب نه سیند کسی خراب
 اگر ازیم کهنه تو کند شور و خنط آب
 نماند رار لال در آب
 تا زعفران غم آرد و شادی بزرگ
 در کارگاه خویش نصب باغ باهتاب
 تیرکان مست را خم محراب جای خواب
 برای میکند نور صبر او خد آب
 آلا زبان سخن گشت سلطان کامیاب

در روزهای بزرگه

قطعه
 شاه آن سکندرت که کاک و شایخ
 زان زعفران خالی چو میکند شکر
 تیغش که آفتاب ز سمش سپر گرفت
 این بندولیت از دو طرف قاطع امور
 ای روز و شب ملائکه را بر درت طوف
 گر از چرخ رای تو پروانه بر و
 خود را به تیغ قهر تو سی پاره کرده ام
 تا شاه باز چرخ تو زین کشاده بال
 تبار جوخواست که آید ملک شاه

اب حیات از ظلمات او رود بر دم
 زان گیندای لاله فشان میوز و نموم
 بحر لیت پر جوهر و بر حبست پر نجوم
 و آن رولیت باد و زبان تا علوم
 وی صبح و شام اکاسره را بر در نجوم
 بز خویش شمع مه نگارد و گر چو موم
 زان در سوا و شام برو میکند رقوم
 از یوم روز کور تر آمد حسود شوم
 وقت قدوم بر قدمش ز وفا قدوم

فراخ کنونی است شکر آن که در آن روزها بسیار است که در آن روزها بسیار است که در آن روزها بسیار است

در روزهای بزرگه

بسیار است چنانکه شش روزه افکند که در شش روزه بسیار شده ۱۱ بسیار است زنجیر از آن گشتانده شایع و مشهور است که در آن روزهای بزرگه چهار کوه پاره شده است

هر که در کوچه عشق زوق دست
زوق عقل از مای شعبده است
آسمان شیشه ایست هر که در آن
بت شیرین کفایت بگره لال
خور زین قیامت شاهد خور
سبب فصل علت ^{اولی} اولی
دیده گاو روشن است و هموزن
پا پمال است هر کجا که دست
خور زین چل است عیسی را
بازگون است جمله کار جهان
از یکی باشکونیش وان اینک
چیت نهادند عقد نه صد را
از یکے هم طلب یکی که یکے
هر یکے وانه زین طویل دور
دل پر نور بدر چاچه را ^{درین دراز}
ز آنکه او مایح شهنشا همیت
سایه حق که نور آفتاب لاش
قلعه جایش آن روض وارو
خون خصمش که مار محمش سنجیت
تا بود لعل نیاز وقت سخن ^{بزرگ}
گنت زین خنده شهنشه باو

شهباز مالک آید دست
هر چه در جوف نیگیون رصد ^{است}
کاندران شیشه پاره ز بدست
او هم از مهر خور دو ماه هست
لیک از راه صبح ز روخت دست
نه قیامت ^{خساره} بلکه چهره دست
چشم موسی ز خاک در دست
نیک حال است هر کجا که بدست
جامه روز عید از دست
تا بخت می که باورای دست
گل و در پنجه است نیم صد دست
راست گیرش نمصدش نود دست
از عدد نیت مبدار عدد دست
در خور گوشش شاهد خروست
پر دم از روح قدسیان دست
که جهان از عطاسش در عدد دست
بر آفتاب چتر ز دست ^{در شمارای بار}
که دو عالم در آن چهار ز دست
خون ماهی شمک نه نود دست
پاره آفت که بر سر دست ^{قصاص}
هر کجا جاک که بر دست ^{شاهزادی و زبان}
^{یکه گاه}

دین بودی
ز آفتاب و خورشید
ز آفتاب است
بنی از راه صبح
مهر و خورشید
گاو و کوه
تیب بینی
هر که در کوچه عشق
ز آن که او مایح
سایه حق که نور
قلعه جایش آن
خون خصمش که
تا بود لعل نیاز
گنت زین خنده
دین بودی
ز آفتاب و خورشید
ز آفتاب است
بنی از راه صبح
مهر و خورشید
گاو و کوه
تیب بینی
هر که در کوچه عشق
ز آن که او مایح
سایه حق که نور
قلعه جایش آن
خون خصمش که
تا بود لعل نیاز
گنت زین خنده

دین بودی
ز آفتاب و خورشید
ز آفتاب است
بنی از راه صبح
مهر و خورشید
گاو و کوه
تیب بینی
هر که در کوچه عشق
ز آن که او مایح
سایه حق که نور
قلعه جایش آن
خون خصمش که
تا بود لعل نیاز
گنت زین خنده

دین بودی
ز آفتاب و خورشید
ز آفتاب است
بنی از راه صبح
مهر و خورشید
گاو و کوه
تیب بینی
هر که در کوچه عشق
ز آن که او مایح
سایه حق که نور
قلعه جایش آن
خون خصمش که
تا بود لعل نیاز
گنت زین خنده

دین بودی
ز آفتاب و خورشید
ز آفتاب است
بنی از راه صبح
مهر و خورشید
گاو و کوه
تیب بینی
هر که در کوچه عشق
ز آن که او مایح
سایه حق که نور
قلعه جایش آن
خون خصمش که
تا بود لعل نیاز
گنت زین خنده

ص ۱۱۰
باعتبار دو یک ماهی در ۱۱
از اکتاب در ۱۱
کلیه گوی از یک
۳

جان پستی بار ۱۱
نودار کرد
تجربین
تقصیر اللعنا
مغزین با قطع یا
میشد شمشیر بر زین
فعلات ناطق
فصلان باطنی باطن
یا غلمان
ای آن لاله ابروی است

خشت زین گرفت از سفر و زده ^{۱۱}
جیب خود و روتی مهرش صبح ^{۱۱}
شب بیه دل بود گریان ^{۱۱}
سایه خیر سیاه آکله ^{۱۱}
آفتاب ملک و دین ^{۱۱}
حلقه و گوش غلامش ^{۱۱}
ای لوی قدر تو غمقای ^{۱۱}
سده تهر با بونت که ^{۱۱}
حلقه در گاه با جا هست ^{۱۱}
از مقام خود بر آید ^{۱۱}

جامه مالامل مهر از ساقی ^{۱۱}
هر دور از آن بر گریبان ^{۱۱}
زان چشم تپخ خوشیدش ^{۱۱}
لا حرم گرفت نوزش ^{۱۱}
بنده امر خلیفه با ^{۱۱}
جرعه نوش احرامش ^{۱۱}
روی بهای چتر تو طاق ^{۱۱}
تکیه گاه آفتاب ^{۱۱}
جای نه دانه یک ^{۱۱}
تا نهد در بارگاه ^{۱۱}

در تعریف مرد متوجع و طالبان و رگانه

هر که عواص ^{۱۱}
عاقلان ^{۱۱}
نه بد را ز خار ^{۱۱}
جمله مست غفلت اند ^{۱۱}
لمجد آن کس ^{۱۱}
چکنی طایر ^{۱۱}
بر سر با م ^{۱۱}
دل عاشق ^{۱۱}
خانه دل ^{۱۱}
دل فاسق ^{۱۱}

قیمت اندامی ^{۱۱}
گوش کن ^{۱۱}
در کنار ^{۱۱}
طالب ^{۱۱}
ای موحده ^{۱۱}
که خرابی ^{۱۱}
زانکه نه ^{۱۱}
کارگاه ^{۱۱}
نه بر آورده ^{۱۱}
گلخن ^{۱۱}

و بیانی ^{۱۱}
او را که کرد ^{۱۱}
چون حرف ^{۱۱}
تقطع ^{۱۱}
اختلاف ^{۱۱}
تجربان ^{۱۱}
موسی ^{۱۱}
الک

۱۱
۱۱
۱۱
۱۱
۱۱

در معجزات خود پیر خیات و تعریف محبوب

قطب زان کرد عزیمت سو خط محور
 قطب فیروزه را در بر خط رقت بیون
 بار در خدیش و قطب از حرکت خالی است
 بست و یک پیکر نورمند در ایوان شمال
 در میان همه سحر حلقه این طائفه قطب
 حارس صومعه اوشب روز نند و خوش
 بر در بار که عنبرت او یک کاش
 بر در منبج خاصش کیف بر ساوش
 پیش و پیر جدیدی را به نامی قبله
 بر سیکه دوخته بر خرقة خود خدیوست
 کرد سحر حلقه خود و جمله مریدان از آخال
 بر در بار جلال احد شیخ و مرید
 همه در معرفت کشته گماشت حیران
 همه در سیکه خاص و صماش بخواب
 شب و روز نداشتاخوان خدا و دهر جهان
 تا نبات لب نه بسته نشد گروشکر
 حلقه زلف ترا و آیره می بکنار
 بسته شور تو مشهور بقسم منطبق
 گرسنه زلف تو ز خیر نه بسته بر راه
 ای لب منی و تو ساغر جازالاق
 پر شاره شو و آن روز رخ بجز نه مهر

کاشوا نیست برو باسی و یک مهره زر
 رقص تر و قباخته بکام اثر و زر
 نقش از ان چیز زمان کرد و سر دخت
 همه چون گوش و لارا م مرضع ز بید
 لیکن از وی نبود نیره تری یک پیکر
 دو ترا کب و ترا و یک ترا و صغر
 همه چو چاوش نهاد دست کلاهی بر
 سر عولست بغایت کرده و نرسد نظر
 عابدی را که سو کعبه نباشد سهر
 به چو ما خفته ندارند زر از یکدیگر
 گشته رقص و ایشان از یاس خضر
 همه صوفی دم دوانی قدم و فرمان
 همه در نرسد عز و جلالش مضطر
 همه در بست کده مهر خالش بی خور
 صبح و شام اند و عاکوی خداوند
 کام من تلخ چو ساغر نشد از خون
 نقطه لعل ترا عقد شیر یاور
 ز کس شوخ تو مغرور باقسام نظر
 پستلس نکتیدی بجهان و دور تر
 وی شب سیر کش تو گوشه مهر را و دور
 که بر آید شب نهفته ترا گرد مس

دشمنان و دشمنان و دشمنان
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب
 در این میان سحر و جادو
 کتب و کتب و کتب و کتب

ایرانیان از یاس خضر و کتاف بدیدند

ایرانیان از یاس خضر و کتاف بدیدند

ایرانیان از یاس خضر و کتاف بدیدند

سبوی صدش از سده ملک محمد سال هجرت
 در شمس و عتق قارون کشف و با قلم موی
 بسم کرو جام او پراز دست حضرت سیوح از
 سلیمان ملکی مانع بعثت رب نبی شد
 چون صدیقی آن شاه کی گز طوق سگان خوا
 مگر صبح دوم زمان و جنیت دار خاصیت شد
 چنان ملک مین شد راست از کلک تپسته
 عدو دشو قنیت لب ز رز و قمر و جون آتش
 کسی که زوی گل بنید نظر طرف خار و
 عروس ز بهه تا از مهر خنک سیگون مهر
 ترا با و اینزم ملک جام خوشدنی برکت

چشمش میری بو زو تا آستان در
 دیش مریم کرم نخل و دمش عیسی سر غار
 بوقت خنده مهریان مانید از شفق اختر
 و که بد سخت سخت را نهادی کف دست
 دو والسن آهواوه کشد از پشت شیر ز
 که سهرای ز رانده و نه مند بر صهوه
 که خم هرگز ز بندید چشم جز و رابرو
 که مجلس بنیاد بهتر چون مطرب اشو و
 کسی کو تو تیا بایر کشد در دیده خاکستر
 وف زین کند پنهان زیر نیلگون چادر
 کلاه سلطنت برسد در لوح مغزت در

در تعریف جام و باوۀ پادشاه

آن بد شفق چون بوی نهمه خناریش
 آن ورق دریا دل تا جز سولب زو و
 مرغیت کیش از دیده کا و رسد ز ریز و
 مویج دل صد قلم یک قطره ز باقین
 از غایت بی آبی از دست زو و هر دم
 از زکس چشم ناصد نشتن افروز و
 سه حرف که نامش رست از جده او
 تا خیم بر نشین بالا که دستن گرو و
 تعلیمت است اخلاق نسبت بر ام اورا
 اردو ۱۱ - شرب و پیشان

در پنج مبه نو بن هر لحظه گرفتار ش
 ماهی بچکان باشند هر سوی نگه در ش
 زان روی چکان می خون از ستر قاش
 شمع لگن خایم کز تره زانوار ش
 با آنکه نباشد خود جز آبگشته کار ش
 زان گل که درخت عقل می بود از خار ش
 بر کبری از وی با چار بود چار ش
 چون سرد و خزان شود و برگ چار ش
 در مجلس شده بازی می مانود بار ش
 پنجیس زاید

در این شعر و کلامی اظهار کرده که در این اثر کتاب

Handwritten marginal notes in Persian script, including phrases like "نشان در حق" and "روزی با تو".

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, including "نشان در حق" and "روزی با تو".

تا بچبال در تو ز ابرو چو شمع من
تا دم ز مهر بر از رخسار خست
با دمی تیغ تو برین ملک سر ملک و
تا دل سال سال و منهار زینما ت لطف حق
صحن تو با جلوه گر روضه هشت باب را
تا که عروس نغمه را جلوه کنند راویان

رشته پرور کند سوزن لول خار را
قبه سیکون کند قله کو مسار را
تا بخلیط شار عیان منع کنند چار را
غالیه دروین نهید زاهد روزه دار را
خلق تو با وطنه گری بوی خوش بهار را
بهر ازین نیافت کس دانه گو شوار را

در مریح نادر شاه بنده مضمون چرخیات

غزالی از توین اندخت و پیش آن صفیای
سوس انگه خروسان شد که این بل طوطی
و چون باغبان خون شد ارامی خود بندش
سپید جام ز روی ازان بطاس سبز آرد
ز غرق رنگی گریان فستق ستار سیم
بست آرا صنم جامی که در میخانه ستار
نعینیت و ادرین م را که دور جام مینانی
گشت نامرادی نیست الا صحبت دنیا
ولی عهد ابرو چو محمد شاه بن قسطنق
چه اخت با بود آن دم که آید در برم لبر
برای شوی بستم لبش در پسته در پسته
زهی صبح چنیت را و اختر در و راه نو
زهی شرک کمان ابرو که چنیت است
تو آن سروی که در آری می و نسیرین کاغذ

ربودش از قصه ناگه عقاب این شهر
نهان شد با طایوس از نهیب باز زین
که آن نعلت فردوسی که داد و دربان کوثر
که از دست حشمت پیمان بلب گیری امیر
چو با ازان و خندان بند بر کلاه
کلی خشت حسرم بهتر از صد تاج حکند
نه دازش ماندونی دارانه قصرش ماندونی
بشت جا بودانی نیست الا خست و او
که ظل ایت ایش بود چون صد شمشور
اگر چه بازم از غمزه جراتها مندر بر
برای سینه عمرم نباش رسته از شکر
خنی باغ عذارت را و لاله در و نیلوفر
سناهاگر در بر گرد و و بند و طفل بازگیر
من آن پررم که عیارم و عد نسیرین کعبه

در مریح نادر شاه بنده مضمون چرخیات

Handwritten marginal notes in Persian script, including phrases like "غزالی از توین اندخت" and "سوس انگه خروسان".

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, including phrases like "غزالی از توین اندخت" and "سوس انگه خروسان".

قصه در شرح کمان بن فوسن کمان گدازانای ای اقباب خوب بقول پروانه صده با صم میعی بنفین شاد زنگبارا نقطه زوفا ب عین بود ۱۲ زشت ساره ۱۳ شفق اشک سرج شاره چشم شکان خنای کوهی نایب عیان بودا عقیق سینه زرد ویدان انصاف کرد بود میعی از سبب ویدان انصاف کرد بود حاصل از کوهی صفت بودی باه باه بودی

روح سلطان محمد تغلق توصیف نماید

میل سوکمان نگر ترک سنان گذارا
 رقص کمان ووان نگر ساغوزر کارا
 صده لیبج یکشنبه شاد زنگبارا
 یونکه بدست آوری چون قلم آن کارا
 رو تو زلاله بزنگن سنبل نامدارا
 این همه است از تو ام نیست رجا کنارا
 که تو سوی شکر می ساغ خوشگوارا
 که تو شکر فشان کنی نعل ستاربا
 حرز تقای خود کنم دخت شهر یارا
 نعل سیم سهند او تلج سفید یارا
 بر طریق آسمان خیمه اعتبارا
 در لگن زمردین گوهر بشمارا
 پیشیون نگون کند جاسد کساربا
 عرضه جو داد قدر تو صحن سیرا بارا
 مه ز قصب امان بد چادر مستعارا
 سیم ز بریای من ترک صفت عیدارا
 میل برادر اجل زاوه کوکت آرا
 پیش ندیده کن سچین زنگی زلف یارا
 قطره آب در جگر دشمن دل نگارا
 پر زو دست زنگند وامن سهره آرا
 برگ زرد ۱۲

بر سر چاه زبهره بین آهوزر کارا
 بر سر طاس آبکون سوی ساری مشترکا
 زومی رو از سرفت کلاه پر جوش
 نقطه زرد تا شده بر ورق سحر شمش
 خیز که لاله زار شد سیره فشان دسترن
 همچه سفینه جان بلب مده و محیط عمر
 لبس حل شده سو عقد گم روان شود
 بدر بر از شفق کن این دو ستاره را ز عمر
 بار سته جو حلقه زوگرمه تو لاجرم
 حاکم طول و عرض ارض انکه نهر ارضه
 والی عرصه جهان شاه محمد انکه زو
 امی بدشار بزم تو رخته مطرب فلک
 بیشتر متفقو آن چو شد کاسه جوان محبت
 دایره فلک گم از نقطه فتاد و میدان
 شبت شکر لالت از سلسله بر سچ نهند
 در بر سجد جای من از زنگی زو جامه
 قمر تو گزوه اص را منع کند کجا بود
 روی زمین برستی کلک تو کرد و سچان
 رو که ز مغلسی سحر تیغ تو نیست در جهان
 تا که بخوان سوزان و زهد آب زعفران
 انشاییه ۱۲ زردی ۱۲

۱۱ در زوایا سست انداخته زو انصاف

۱۲ در سیم سوزای کاغذی

۱۳ در سیم سوزای کاغذی

روح سلطان محمد تغلق توصیف نماید
 در زوایا سست انداخته زو انصاف
 در سیم سوزای کاغذی
 در سیم سوزای کاغذی

قصاید بر چلاج

نکته در آیه ۱۱

چهارمین نشانه در آیه ۱۱

پنجمین نشانه در آیه ۱۱

ششمین نشانه در آیه ۱۱

طریق مشرق و مغرب
ای نهمه ۱۱
کتاب در آیه ۱۱
قصاید بر چلاج
نکته در آیه ۱۱
چهارمین نشانه در آیه ۱۱
پنجمین نشانه در آیه ۱۱
ششمین نشانه در آیه ۱۱

<p>پر عرق سرشند عارض با بر از حیا پرز و دست ز رست روی زمین چون سما خاتم دستش کند جاتم دست سخا بر سر خاقان چین بنده او با و شایا دامن خاتون گل پارو بهفتا و جا بند کند حرم تو بر سر لای دست نخبر خون ریز تو لاله فشان کند بنا بنده در بان تو خواجه هر دو سرا از اثر قهر شد خصم تو گرد فنا با و در اوج شرف مملکت را بقا ساعت هر روز او هفت روز خزا</p>	<p>وقت سخا بر فشانند سحر کف او چو در هست فلک خورش او کز کف لک بخش او کفش گدای درش چون فلک منج نعل بر سر او روم چاکر او تاج ای شده ز انعام تو در چمن از زر کشتی خشمه خورشید را کز دو طرف میرو و گر می خورشید تو ز لاله فشان ابر شد گوشه ایوان تو حاوی هفت آسمان گر و فضای خبر و گز تو یک حمله کرد تا که بود اوج خورشید آئین ما هر مه کیسالی او بدت یکدور سپرخ</p>
--	--

در فتح قلعه نگر کوٹ و تعریف او و صیف او

<p>بفر و خانه سرد وزیر شد منها شده زمانه تبارخ او حشو افنا حیطه نه رنص هفت قلعه مینا فضای عرصه بام زواق او او از ان سواد وی آمد میانه دریا که مروان سکندر گرفت و نی دار ورون او همه حوران آفتاب بقا صغارا همه ملا و نس عند لیب نوا طریق او همه بر حسد شاه راه فنا</p>	<p>چو پادشاه جهانگیر عالم بالا کشا و حصن نگر کوٹ را که سنگین بود ز بی حصار که رعبه ز حلقه در او چه قلعه ایست که فرشی بود رفت او چو بام شرم بلندت و سپهر مردم چشم نما و او ز صفا بود و ان صلابت داشت برون او همه و پیران مختیق انداز که سار او همه جاموس گردن گرون فریق او همه بر شمشیر کاروان سپهر</p>
---	--

طریق مشرق و مغرب
ای نهمه ۱۱
کتاب در آیه ۱۱
قصاید بر چلاج
نکته در آیه ۱۱
چهارمین نشانه در آیه ۱۱
پنجمین نشانه در آیه ۱۱
ششمین نشانه در آیه ۱۱

طریق مشرق و مغرب
ای نهمه ۱۱
کتاب در آیه ۱۱
قصاید بر چلاج
نکته در آیه ۱۱
چهارمین نشانه در آیه ۱۱
پنجمین نشانه در آیه ۱۱
ششمین نشانه در آیه ۱۱

چو ام که آیت خشک آتش زرد بر شکم
 زین قدح از یک دووم نوش کسی صیغی
 عقل تو گیر و کمال جان تو یابد وصال
 مستی جان بایدت منکدره که است
 در تو بدینا بهشت ^{مسلطینی} روی روبرو بین
 سده ختنی شب روند آینهها در قفا
 ز زده شمشاد و شن کشتن سهرن غلام
 که شرح قیرون خندقی کشد بر تبر
 سلسله بند و ز شام بر سر این ماه تو
 اول او مال و ونیسه پنجه و دوم
 از صد و هفتاد او اگر فکند اندک
 تنگه ماه را خسر و شیرین سخن
 تا زنده بر دل چشم تو تیر جفا
 ز بهر و قام تو ند هر دو هم در قران
 زلف تو از روی تاجت تنایه نور شد پو
 بر رخ بدر اختران زان شفق الوده آمد
 خط تو بر گلن بار سخن در سخن
 باز سیاهت مرا مورچه زرد کرد
 شاه فلکستان ماه ملک آشیان
 آنکه ز نیش عیاش از گدازد غنی
 روز و ز غایبین گرفت قطره ای بکف

در پیش خاک بادار کند میل نما
 از کف ساقی مهر و جسم کسب با
 غم شودت پاتمال دل شودت صفا
 مطرب او روح قدس ساقی او مصطفی
 مجلس سلطان محمد سایه لطف خدا
 سیم طلب و میان رنگی زرین قبا
 انجور از نهند تا خشنم خست
 گاه کند سر کون در بر و کوشنا
 غالیه ساید بدام عاج بدین کبریا
 سوم او چاره هست برین حل گوا
 باقی او از توان خواند کیسه لی ریا
 دستک شاه را نوح خط فرمان روا
 قوس ترا شتر لیت زهره به تیغ وفا
 شده نو مخفف غم خند سازا
 لعل تو در آفتاب زره پروین عفا
 که طسرف روی روز روی نما شد
 چشم تو در باغ حسن آهوز گس چرا
 وادمن آخر و بد شاه سلیمان لوا
 مهدی عیسی جبین موسی جهم رعلا
 و آنکه ز فرط سخاش بجز غناش گدا
 بجز رسم آب شد برتن خود چون هوا

Handwritten marginal notes in Persian script, including phrases like "صاحب مدبر علاج", "درد و درد و درد", "عقل تو گیر", "مستی جان", "سلسله بند", "خط تو بر گلن", "باز سیاهت", "شاه فلکستان", "آنکه ز نیش", "روز و ز غایبین", "بجز رسم آب", "درد و درد و درد", "عقل تو گیر", "مستی جان", "سلسله بند", "خط تو بر گلن", "باز سیاهت", "شاه فلکستان", "آنکه ز نیش", "روز و ز غایبین", "بجز رسم آب", "درد و درد و درد", "عقل تو گیر", "مستی جان", "سلسله بند", "خط تو بر گلن", "باز سیاهت", "شاه فلکستان", "آنکه ز نیش", "روز و ز غایبین", "بجز رسم آب".

هزار گری ز زین برین کو در قسم
ز ملک سینه بر او وار شد حکم
کتابهای غمش را کتابهای علم
خلعت زغا علیه ز رخسار بست که در قسم
ز حلقه سر زلف او بکار ما در قسم
که دید زوره که پروین در او بود
که دید سایه که بر آفتاب گیر و قسم
تو ماهی و چه عجب باشد اره آید کم
که هر دو بر ورق ماه میکشند رقم
گزیده خلفا بو الحجاب عظم
شرف نشدی از نهالی که کم که رقم
اگر چه بر تنی چار حمد بر او دم

مگر شنیده شنیدست زان بند میر
چه ماه من کشد از بند کبر و ترک چشم
شوق مثالی بجز کتاب دل کم بروم
ز بی لب گهر تر نشانده در باقی وقت
زیسته قول شور بخت ما بر میان
بجز دمان تو ای آفتاب مهر انگیز
بجز دوزخ تو ای زهره بلبل ابرو
کم آمدی و نشد تیره بدر از پی آنکه
چه کلک خیره ملک است خط سیر لب
خدا ایگمان سلطان محمد مخلوق
اگر سحاب کف او نمی نمیداشت
مباد او نشد عمر تو و همه پیره

و در جمالیات صبح شب و اعراف قلم و درج بادشاه

با رسیست صبح مهره زر و رقا
ز رخ سینه باز شد و رخسار ازوا
آینه زرد را بر با سره شد و در چرا
این ستمالم بدق وان بجزیم شب
دق رود نا که منیست آلهما ز ادوا
انیکه غیش تو را بر گنجک از نا
تا و پدرشش غیب بدق تر از لوا
تا سوی پروین رود آرزو شوق

با ز کبر و ونیست چرخ بال زمان در هوا
میغ سر افراز شد بلبله و مساز شد
گرگ سحر لوک و دم بر سر جبار و
شاهد روی ست روز امر و بند نیست
روم راجی و درق ایها بر سرش
الم به جام نیست تا بدمی به شود
سپه کبی را نشان و پیلان و ام جنگ
سوی مهر چارو و پیش مهر نو فرست

بمن
چون
کم
تانی
درد
دکتر
بمعنی
نفس
بیا
هو
سناری
باق
نویز
گور
نوع
نوع
نوع
نوع
نوع

نوع
نوع
نوع
نوع
نوع
نوع
نوع

بیا که حلقه درگاه شاه دایره الیست
 بیا که مرکب شته را چگونه وصف کنم
 که دید با بوی شصتس میان آب وان
 زهی سکنده را اعلام ^{۱۱} تمام حسام
 زهی سرای تو ایوان کسب یاری ازل
 غلام حلقه بگوش تو با شاه عرب
 نگین و وار بود چار با لبش ^{۱۲} زرش
 نبر از بچه رومی هر شب زانند
 چو دید دولت بیدرت از جهان بگریخت
 نه فتنه ماند و تعیری نه ظلم ماند و جفا
 از ندمیز لطفت زبان استغمام
 زبان بریده و تن رو و رو نشید با و
 بکارخانه گردون ز رفعت و ولست
 بر آستان تو یک حج و رای صد عمره است
 له ای فتح ترا ایچنان نصب کردند
 چو پرک امر و مه شد سوار بر او هم
 کلاه نقره خامش با حتران مصنوع
 روای عواری او از ترنج زریاشی
 کشتا و مالش او سنگهای کج ^{۱۳} زرش
 چو غنک میشو از قرب و وف و لیک آب
 گوی شود چو کمان و گوی شیر ^{۱۴} زرش

که در میانش کم از نقطه بود عالم
 که باد کوکب نعلش نگین خاتم ^{۱۵} جم
 که هشت ماه مسافت رود بکیده و قدم
 زهی محمد ^{۱۶} بو کف و مسیحا دم
 زهی در تو حرم سر اوقات قدم
 گدای تره فروش تو مقتدای ^{۱۷} بسم
 کینکه دست ترابوسه و او چون خاتم
 ز بهر خدوت تو آسمان هفت شکم
 گرفته دست بر او راجل ^{۱۸} خیل و چشم
 نه سقم ماند و تکبر نه جور ماند و ستم
 کزان الم ^{۱۹} نیست مبتدا را هم
 کینکه سر کشد از حکم خط تو چو قلم
 که رخت بخت خروشتی ^{۲۰} به بیج سلم
 که پارگه تو آمد چو پیشگاه حرم
 که افسر سر غولست طاسک ^{۲۱} چرم
 سپهر بر سرش افشاند طشتهای زم
 قبای اطلس ^{۲۲} برش که کشان معلم
 ضیای چهره او از طلوع ^{۲۳} صبح و زرم
 کشیده بر سر او شام ^{۲۴} سائبان ظلم
 فزون ترست ز هر دو با اتفاق ^{۲۵} المم
 چو روی و ابروی و زلف ^{۲۶} زه نگار صنم

از هر دو چو در شاهان شده مشغول ^{۲۷} جوی و جویان ^{۲۸} زرش

این کتاب در کتابخانه ^{۲۹} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۰} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۱} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۲} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۳} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۴} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۵} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۶} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۷} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۸} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۳۹} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۰} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۱} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۲} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۳} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۴} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۵} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۶} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۷} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۸} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۴۹} سلطنتی است
 این کتاب در کتابخانه ^{۵۰} سلطنتی است

فون افلاک و نجوم ... مشک ...

<p>مشک بچین سیر از جسته و میدم مشک ترا چون تسلما نه بیز قدم خشم تو صاحب فرسش از آن سوی آنم فرق فریدون تو جان کاه و سندان بوم خوک و ریاضت بهشت آنم بیت الحرم آله و روی خورشوره و بان ارم تا بولت و این یافت ملک امام الامم و بی لطیفه علی کاه عیانا و گرم شمس تبار الهوت بی مثل آله انعم کاه بجز بست قیدگاه کبرست خشم برس لوح بیان عقدت جزا محرم چشم نه بنید بجهت ابروی ولد ارم قیه زرمیزند بر سر نیستیم حامل تخت تو با صهوه کیران ور بد براد چو قفل دشمن تو با جرم برس بند و بند مه لگن پرورم باو چو زور دست چهره زوش ذرم و دو چراغ تو باو شمع سرای قدم ورتن خود تا کشد روز و شب بوم</p>	<p>رومی سو و الوی است ملک تو کز راه بیخ ترا با قینیاست قدم در میان قدم ترا جای باد بر سه ایوان پیش ملک بوالاق است ملک چنین بسته و بر این ملک تو صورت حال عدو آتش موئی و دود باد میجا و گرد خبر و شرم ملک و دین تابع فرمان تست ای از خلیفه ولی گاه نفاذ امور رایت و رای ترا نام گرفته امام فتح تو تا نصب کرد و بیری رفع عدو پس ضمیرت چو صد فریخ حسابی میت رست شد از عدل تو وی زین انجمن گویی و از آن تست صحیح که وقت سحر گرچه بمیدان خاص سینه بر اسپ تو تنگ پرخ کلید نفاذ و در کف حکمت بنساز کیسه زربا یافته از کمر ترک روز هر که قراضه شمال بعت شهرا شکست مالکن آسمان شعله دار شبست حاسد بهر باد و رتپ و لرزه چو مهر</p>
<p>در طرح پادشاه بنید بیاکه رایت سلطان شهنشه عالم گذشت از فلک چار طاق و نه طازم</p>	

فصل در بیان ... ملک ...

مشک ...

مشک ...

بر ورق آتور و قطره زرشک ششم
 زانغ سیه تا هنا و مضنه زرو از فان
 کفچه چوپرا بند ز جام جام بر آرز کن
 جام چو ناله تمام شد سو پر وین وان
 نقد روان و و پناه ز زرق کعبه ارسل
 شکر که وقت سحر شمره راسین بند
 از پی تشنه دلان طاش فلک کشید
 دوش که قوس طال چون ه سین نمود
 و در عرض تاج لعل و اومه از کهکشان
 شب عید شب آمان ابله روی میند
 ساقه لطف اله خسر و عالم پناه
 گر کشیدی رنگ لطف تو بر چین حشر
 آتش گویای نیست تکید که در خشک
 مه کبند آورو سبیل لطف بر نقش
 مست بر اثبات حسن چشم تو رض حلقه
 چاه و خندان شست از لب با خشک تر
 دیده پدر اختران ریخته ز مروت چو دیده
 شخته آبروی تو داده بجا جبهه کمان
 خاصه پنهان شعی کو بسر تیغ زو
 ای کفچه شیر تو قطره آبی و یکم
 بحر زو سست تو خاک بر سر خرد و دران

در کوزه سبزی که شوش در مرض اخص با زال در دوش و منتقل فاعلین یا فاعلان ۱۲
 باده
 بنفشه

سوی لب با میار خیز خط جام ایضم
 بلبل را چه چکد از سیر منتقار و م
 راست چو زین حد فاسد ازین
 راه تویش در قفا هم شفتش در شکم
 تا دولت از غم برده خاتم او ساز غم
 می خرمستان عشق ساقی نیم قدم
 ساغر زین خور از زمین محبدم
 گشت پراز گوی از حبیب قباهی ظلم
 قطب سیه پوش راجه زین علم
 صفت بگوش از طلال پرور شاه غم
 ماه ستاره سپاه شاه مملکت علم
 ترک تو پیکان تا آب انداوی نسیم
 زلف زبانی است خم زده گروشم
 آنچه پذیرد او رو آتش تو و مبددم
 وار و از ان روی نون بر سر آو رقم
 چند پرو آب چاه چاه تو از فلک تا کیم
 روی تو از نور فروز لعل تو از زهر کم
 تا خبر و ترک مست و دست بیتی ستم
 گردن بیدار که چون سحر خامه رقم
 عطره تو نار بارانیم تو محب حرم
 که در جهان آن نشان شد چرخه علم

صدا بد بر چرخ
 در کوزه سبزی که شوش در مرض اخص با زال در دوش و منتقل فاعلین یا فاعلان ۱۲
 باده
 بنفشه
 در کوزه سبزی که شوش در مرض اخص با زال در دوش و منتقل فاعلین یا فاعلان ۱۲
 باده
 بنفشه
 در کوزه سبزی که شوش در مرض اخص با زال در دوش و منتقل فاعلین یا فاعلان ۱۲
 باده
 بنفشه

بسیار در دنیا با...
 کینه از آن که...
 در کوزه سبزی که شوش در مرض اخص با زال در دوش و منتقل فاعلین یا فاعلان ۱۲
 باده
 بنفشه

چهارم
پنجم
ششم
هفتم
هشتم
نهم
دهم
یازدهم
دوازدهم
سیزدهم
چهاردهم
پنجاهم
شصتم
هفتادم
هشتادم
نودم
صد و یکم
صد و دوم
صد و سوم
صد و چهارم
صد و پنجم
صد و ششم
صد و هفتم
صد و هشتم
صد و نهم
صد و دهم
صد و یازدهم
صد و دوازدهم
صد و سیزدهم
صد و چهاردهم
صد و پانزدهم
صد و شانزدهم
صد و هجدهم
صد و نوزدهم
صد و بیستم

علم که ز رو تو باشد و لیست و رکف تو هر از بار سپید کرد و چرخه مهر را نگینه وارث نیند چار بالش ز ر کشاوه گویم عید است خلق را آدم همیشه تا که ز ما شیر خمیر زرین کلی سعادت از خار نخس باد بعید	اگر چه انگش رویان ناه قفاست هنوز در سرا و استلای بن سو است چو جلغه بر در تو هر که که نشیت دوست که استبگرون خصمت برای تو بان است بهار فالیه وان نسیم باو حبیبانست که سرووات توستان ملک آراست
---	--

در معراج سلطان

دوش چو شاپر پیش آینه در بان گرفت باز سفید شد بنان ز رخ نیاه از طب یک نسیج پوش مهر ترک کلاه زد گفت قرص شکسته می نهد بر سر سرفه بیشتر کرد سپاه ترک را لشکر نهد منهرم خیز که باز باز ز بر بر سر پیکون دشت و در آستین نمان پاره زرد آسمان صبح چو تاج زر گرفت از کف خازن فلک پادشاه جماعتلا احمد موسی لقا خیز که تیره دروسن لاله زوشان گرفت بسکه سحاب بر و بخیر بر سر کوه موج زد عجب چو دید ز آینه سر مهر کم سفیدیش لیسوی شب برابر قامت ترک روز شد قد بنفشه چون سر زلف تیان شکسته شد	مطر پنج شوئی را مهر نکه خواهر آن گرفت پرزوه بر چند های از جمله در آشیان گرفت قطب چو طلسم سیه خرقه طبلن گرفت بوو فلک که طشت ز از سر سرفه خوان گرفت مهر چو خدایگان از آن ملک همه جهان گرفت گشت پدید باز مرغ از غم دل نغان گرفت صبح درید حیب از آن اومن آسمان گرفت سوی جناب شبه شد روی بر آستان گرفت آنکه های چتر او بر سر همه مکان گرفت لاله ز زواله در حین لولوی بیکر آن گرفت کشتی لعل پاره را بر سر بادبان گرفت قصه خازنه در سر بنجه و همه سان گرفت عجب ز سرخ را خود شرف این زمان گرفت سرو سیاه جامه ز نیل ز ریح آن گرفت
--	---

عصایه بدر چو
چهارم
پنجم
ششم
هفتم
هشتم
نهم
دهم
یازدهم
دوازدهم
سیزدهم
چهاردهم
پنجاهم
شصتم
هفتادم
هشتادم
نودم
صد و یکم
صد و دوم
صد و سوم
صد و چهارم
صد و پنجم
صد و ششم
صد و هفتم
صد و هشتم
صد و نهم
صد و دهم
صد و یازدهم
صد و دوازدهم
صد و سیزدهم
صد و چهاردهم
صد و پانزدهم
صد و شانزدهم
صد و هجدهم
صد و نوزدهم
صد و بیستم

عصایه بدر چو
چهارم
پنجم
ششم
هفتم
هشتم
نهم
دهم
یازدهم
دوازدهم
سیزدهم
چهاردهم
پنجاهم
شصتم
هفتادم
هشتادم
نودم
صد و یکم
صد و دوم
صد و سوم
صد و چهارم
صد و پنجم
صد و ششم
صد و هفتم
صد و هشتم
صد و نهم
صد و دهم
صد و یازدهم
صد و دوازدهم
صد و سیزدهم
صد و چهاردهم
صد و پانزدهم
صد و شانزدهم
صد و هجدهم
صد و نوزدهم
صد و بیستم

عصایه بدر چو
چهارم
پنجم
ششم
هفتم
هشتم
نهم
دهم
یازدهم
دوازدهم
سیزدهم
چهاردهم
پنجاهم
شصتم
هفتادم
هشتادم
نودم
صد و یکم
صد و دوم
صد و سوم
صد و چهارم
صد و پنجم
صد و ششم
صد و هفتم
صد و هشتم
صد و نهم
صد و دهم
صد و یازدهم
صد و دوازدهم
صد و سیزدهم
صد و چهاردهم
صد و پانزدهم
صد و شانزدهم
صد و هجدهم
صد و نوزدهم
صد و بیستم

هوانوی نام نانی است **سلیمان** کمان
اموی ماه و آفتاب **۱۲**
که کمان گمن در دوش
دارد ازین بیا بیا
آفتاب **۱۱**
در پیش من چون بون
مقصود الا حرف
ان شمس مغن غان
فغان مغن غان
یا صغن **۱۲**
عید زلف ای صفا
چشم است باوی عای
بارگشت پیش
ای ساروان **۱۳**
جعبان بیرون بینی
ناشیا گوی کوی
نونه پرتو **۱۴**
خدا گوی
صیغین معصوم کرد
زافان تغین بوی بوی
عنا بس بر جانا
کله از تو ناب
سرو و گیگ است بنام
نواد و عرو و اداری از
کله
نوا و عرو و اداری از
کله
زبان تن نام کاوه مطهره

تا که شبگام شیر کند این ندا
شام در ایوان تو زنگی سیمین کمان

و تعرف جشن شما بند روح ابو الربیع سلیمان عتباسی و شامی محمد شاه مغلق

تعمیر نیست که این جن جنت الماواست
نه از آخرت خوشید تاج و خجده
صفه که چون مژده وریش حاجبان
وفضای عرصه دیگر ستون بارگوش

سپهر بر در او پرده نگارینه
ورون پرده هر گوشه که چنگ زنی
ز بمل کوهر و ان بن زبوق نفی حضور
اگر نه خلد برین است این هنر استون

بلی چنان حرم آباد انچنان شاهی است
ابو الربیع سلیمان خلیفه بر حق
امام امت احمد که خسرو هندش
ابو الجهاد غازی محمد مغلق

امیر بار و نیست صفت سلیمان دل
زهی سکندر کشور کشای عالمگیر
ز غول و عرض جناب تو یک سرگشت
سپاه عمل تو تا صفت کشیده گرد جهان

کشاده پنجید دهن با شیر بر چرخست
زبان تیغ تو بر خاق خصم تر نه کند

کا هوئی ماهه گر بخت ورد دهن شیریز
صبح بیدان تو رومی زرین سپهر

صفت ملائکه اینک ستاوه از چپ راست
هزار صفه رحمت پید تحت برکیاست
هزار که گوید هر که گوید هزار لولا است

محیطانه رقص بهفت قلعه بالابست
که راه بسته بدام از پی مخالف راست
هزار مطرب گویا و عن در لب نواست

قیامت است کزین بر دود جهان برضا
چرا و فضای درش غرضگاه روز جزا
که او تانج امر خلیفه دنیا است

که آستان درش آسمان عز و جل است
بجنان غلام و مین چاکر و بدل مولاست
که بند دود را و پادشاه چین است

ندیم خاص می استا و جو علی حقیقت است
که فعل مرکب او به زافسر و راست
مسافتی که خرد رانسان لر زرع است

زهر آنکه حد و دور میانه نامید است
کشید تیغ و کمر بسته گوهر در صخر است
از آنکه قطره الوی میانه و ریاست

کله خود شاه **۱۱**
کله خود شاه **۱۲**
کله خود شاه **۱۳**
کله خود شاه **۱۴**
کله خود شاه **۱۵**
کله خود شاه **۱۶**
کله خود شاه **۱۷**
کله خود شاه **۱۸**
کله خود شاه **۱۹**
کله خود شاه **۲۰**

درد چشم نمی بی سببی همچو اشک
 زلف چو زنجیر تو کرده چو خصم ششم
 سوزن عیسی مشو بخیه برویم منه
 از زبور و جفات پیش شد شاه عصر
 مدی بود واقعه اشاه سلیمان ظفر
 ای شیه چه شد بخت وی از خورشیدت
 پرستش تا بابت راسی ترا منتظر
 امیر قوامه را پای نهاد بر حسین
 کاغذ ۱۲ بد دل حاسدان تیغ تو آرد بدست
 من اگر سنجو بار سه نهند بر خطت
 سعدی تو نوید که زو عبیر و را
 دست تو بخت ابر ز آب حیات
 تشک برق دلی ابر پاش
 باغ ازیج نون تان زو و سوی هم
 ماند از آن گروه بین در نوش مشک تر
 زودش تکیه آتش رومیان
 وقت او دیدان کشد خال سینه بر حسین
 ای زرد رو من عشرت گرو و خواست
 بی کمال فلک نیست گزتا شفق
 رفت بیک تا ختن از چشمه تا چین
 حاسد شیه بی نوبت لاغر در زو سیاه

فوز چشمم مشو آب زرویم مهر
 آینه و شرف رو بر و قفل صفت درید
 پیر من غنم در روز پرده شادی مهر
 ایم و بوسم زمین با در سانم خبر
 احمد یوسف قاجیر اور پس
 وی بت ناهید رخت یرم ترا جلوه گر
 خشک و تر کائنات خوان ترا حاضر
 خنجر تو کوه از خم زند بر جگر
 چون همه عمرش بود در دل دشمن گذر
 کز دم مرگش زند بر گجان شتر
 نیست بجز نبت ایچ کسی را خسته
 برگ نبشته و میدگر و غدارت
 در سکن دام مشک مرغ ولی دست پر
 سر خطش ناورد جمله حروف و گر
 مویچه بین صد هزار در پی او برشته
 تا بکشد هر کس سبک وارش کمر
 گاه غنودن نهاد آینه در زیر
 تا بسوی ماه برو تحفه گرفته بسد
 رفتن آن ماه نوبت رشت تا سحر
 داو کجا فو خشک طلبه از مشک تر
 دست زوبه شیفته سز زده و مختصر

چون علقه ای کس
 در روز پرده شادی
 کوه از خم زند بر جگر
 کز دم مرگش زند بر گجان شتر
 نیست بجز نبت ایچ کسی را خسته
 برگ نبشته و میدگر و غدارت
 در سکن دام مشک مرغ ولی دست پر
 سر خطش ناورد جمله حروف و گر
 مویچه بین صد هزار در پی او برشته
 تا بکشد هر کس سبک وارش کمر
 گاه غنودن نهاد آینه در زیر
 تا بسوی ماه برو تحفه گرفته بسد
 رفتن آن ماه نوبت رشت تا سحر
 داو کجا فو خشک طلبه از مشک تر
 دست زوبه شیفته سز زده و مختصر

درد چشم نمی بی سببی همچو اشک
 زلف چو زنجیر تو کرده چو خصم ششم
 سوزن عیسی مشو بخیه برویم منه
 از زبور و جفات پیش شد شاه عصر
 مدی بود واقعه اشاه سلیمان ظفر
 ای شیه چه شد بخت وی از خورشیدت
 پرستش تا بابت راسی ترا منتظر
 امیر قوامه را پای نهاد بر حسین
 کاغذ ۱۲ بد دل حاسدان تیغ تو آرد بدست
 من اگر سنجو بار سه نهند بر خطت
 سعدی تو نوید که زو عبیر و را
 دست تو بخت ابر ز آب حیات
 تشک برق دلی ابر پاش
 باغ ازیج نون تان زو و سوی هم
 ماند از آن گروه بین در نوش مشک تر
 زودش تکیه آتش رومیان
 وقت او دیدان کشد خال سینه بر حسین
 ای زرد رو من عشرت گرو و خواست
 بی کمال فلک نیست گزتا شفق
 رفت بیک تا ختن از چشمه تا چین
 حاسد شیه بی نوبت لاغر در زو سیاه

مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان

دویش آن بان که خضرترین قهای
شاه سپاه و پند که ماه است نام او
یعنی سید خلعت و فرمان سلطنت
والی عصر احمد عباس امام حق
فرمان صدور یافت که آمین و لفظ
در جو ف چار قسم باین که بسته شد
هر قبه نو غروب زانند و ده پیرهن
خیاط چرخ و نخته بر او من قباحتش
بر سبب صحن سرش که ختی است
بر بره باشی ظالم نه طاری سایه جو
رنگهاش شعر طرازان شعر گوش
شکر استخوان در او بود استین
بروز بر برای تماشای خلق را
حار بر عسارت و آمین نگار او
کمانه ز شاد است که از حضرت امام
که در کف خفا شاه بود
اقسم ترک در روزم و خراسان چنین شام
که خیر سیر با پیش اینک لباس سرخ
اقاب شده که بر سه نبر بر خطیب
سلطان بن محمد تعلق جهان عدل
خلعت بر بگ مویک چشم داد امام

در میکشید خلعت عباسیان به بر
چه کرد طشت زمره درست زد
ای از ۱۲
از حضرت خلیفه در ار ای بحر و بر
شاه ۱۲
وارامی و پیر وارث پیغمبر
پیدا کند نگارن پر
نه چرخ بود یک گمش سبز و زلف
نگارمه وار مجلس حوران نعمه که
از پروای سبز زانند و ده استر
اطلاق ۱۱
طاوس مشت بال مرصع کشاوه پرا
بر جو نمناش کوش فرودش شک بر
در طا قباحتش نعمه نو آزان تره سر
صدران با عامه و شان با کبر
صدوران ۱۲
انبار کرد و هر فرق آمین خوب تر
روح القدس با شهنشاه نامور
چیر بیل ۱۲
اورده اند خلعت و فرمان معتبر
بر روی خاک بی و بادی خنک و تر
نامور شاه بدونیک و خیر و شتر
در تاج لعل بایدنش اینک خنجر خور
سلطان سق و عرب شهنشاه بجز و بر
ماه زحل میکانت و شاه سیخ سر
تا نور شرح در دل مردم کند اثر

مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان

مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان
مغناص منقوشه گویا
زین صفت و ناله
فاصلان

بخواند و از او ایستاد
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده
 ایستاد
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده

صبح و از آن قیاب ملک من خندان رسید
 در قفس نماند چرخ از صاحبان رسید
 بر سر الوان هفتم خارم کیوان رسید
 رفت تاب تیغ او چون سایه زردان رسید
 غدر نه زمانی که از همتاب بر گمان رسید
 تاسک روزه دو پایه راه را بتوان رسید
 چار نامه بعد را در یک قدم آسان رسید
 که نشازش چون طوق در پایی و کون رسید
 صیقل نعلش هم بگوش قیصر و خاقان رسید
 شیخ را بر سر ز غیرت آتش سوزان رسید
 سر نشهای گران بر سپنج سر گردان رسید
 چون نشست خصم بریل از سر زندان رسید
 زود تر کش گیر کان بدگیش را تو بان رسید
 پیشه رایک ریشه وان چون شیشه بران رسید
 از ولی اسلمین این در و در ادرمان رسید
 شاه اقیاب راجه مه یک نوبت جوگانش رسید
 چندان که در انور بر مره تابان رسید
 طوطی گوئی تزان خوان معنی آن رسید
 این خطاب خوش بگوش سوزان این رسان رسید
 محبت دو ان که شدت و نوبت جهان رسید

است گویم ماه من سوی جناب ظل حق
 و فی کینه در است بیدش آه و درد و دست نکند
 قوه خیر یاره ال بهرام این زمان
 آفتاب ظلم بر سپنج نقاب تیز بود
 آستین عدلش از نه دهن افلاک خواست
 از تعجب گفته اند اسپر سلیمانست باد
 این عیب ترین که یگر آن شمشه و میدرم
 از سرم بکیر ان او کا و زمین آن باریافت
 گرد و ستمش تو تیا و حشم هم و ممشا ند
 پیدر ناگه شمع بزم شاه را گفت آفتاب
 لاف فحش میردی با فرق گزشتن لاجرم
 ازین زندان برود شد از روی تخت علاج
 هر که از حکم جوت برین گوشه گزشتن گمان
 که در کاگی شم آندم که صو افغان گرفت
 در و اسلامی که در سر و پشت بنشاه عصر
 آسمان تا خلوت عباسیان در رشید
 از خلیفه بر توالی باد سلطان را خلیع
 کافرم کرد بر سر ایشان نهدشان جویدر
 ووش کردون شکر گیسوی گشت یکسو فتاو
 شاد و باش ای ندر که فضل از کدند شاه

بخواند و از او ایستاد
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده
 ایستاد
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده

قصیده و تمثیل رسیدن علی عباسی شاه
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده
 ایستاد
 سپید شادی
 ظلم از آن بر او نماند
 سپید گنبد
 بر آن عبادت زاده

محیط نقطه عالم که با آن پرولی دریا
 الا شاه اشبهم را بدین نه قاعه مینا
 وون عمر در بر باد و نواح سلطنت بر سر
 الا تا استین شیر نایگ اندام را بر شیب
 سیه روی که چون خامه کشید از رخ گلکش
 برین در بدر چاچی از سخن شیرین غلامی را

در تهذیب رسیدن خلعت و فرمان خلیفه عباسیان شباهند

کز خلیفه بیوی سلطان خلعت فرمان رسید
 این بی عزم محمد آیت قرآن رسید
 بر مهرش مصحف از او و خوش بجان رسید
 وین خبر و رفت کشور بر بر همه شایان رسید
 کاصل تو قیقات و ارا الملک جاویدن رسید
 خلعت مصری که از کنعان مینان رسید
 کز خضر سوی سکندر خشمیه جوان رسید
 شرح را حرمت فرون شد و رونق آید رسید
 پیشوایان شریعت اعیان جان رسید
 از امیر المومنین خلعت سو سلطان رسید
 چرخ را از رنگهای سمرخ نه انا بن رسید
 صبح با یک طشت زرین این ستم نشان رسید
 نیست کفران تیلون تبر این بنان رسید
 زرین سرفراز محرم سقاوی شعبان رسید
 ردی ۱۲ - آورین ۱۱

جبرئیل ز طاق کردون آبشرو آگویان رسید
 بمچیان کز بارگاه که سب را می لایزال
 مر سلیمان را که کوشش تیر بهت بی روت
 شاه را بر کل عالم حکم مطلق داد امام
 کسب و فرمان شاهان جهان مشوخ شد
 جاده حاسه اچو جاده یوسفی بی آب گرد
 حاسه آتش نژاد و اخاک بر سر کن چو باد
 ملک الماز و قوی شد وین سرفزاری نمود
 کفین ایران ضلالت اموای مین گرفت
 راست عید مومنان آمد که ورسالی دو با
 زان شارانی که بزوق رسولان کز پشاه
 آسمان با بهفت وین از طرب و ریخ شد
 آن کی پیغمبر است و ان دگر باشد رسول
 هم تباری که راه از سال سفصد شد و نون

نقطه عالم که با آن پرولی دریا
 الا شاه اشبهم را بدین نه قاعه مینا
 وون عمر در بر باد و نواح سلطنت بر سر
 الا تا استین شیر نایگ اندام را بر شیب
 سیه روی که چون خامه کشید از رخ گلکش
 برین در بدر چاچی از سخن شیرین غلامی را

تقصیر و تفرغ
 توفیق
 قضا و قدر
 غم و اندوه
 غم و اندوه
 غم و اندوه

نقطه عالم که با آن پرولی دریا
 الا شاه اشبهم را بدین نه قاعه مینا
 وون عمر در بر باد و نواح سلطنت بر سر
 الا تا استین شیر نایگ اندام را بر شیب
 سیه روی که چون خامه کشید از رخ گلکش
 برین در بدر چاچی از سخن شیرین غلامی را

قصه در حاجت دعا بای امامت ۱۲ این زمان ۱۳ امامت ۱۴ امامت ۱۵ امامت ۱۶ امامت ۱۷ امامت ۱۸ امامت ۱۹ امامت ۲۰ امامت

که دوش اندم که شایسته ترین حجت مشرق
ز دل ششتری میگفت بیت نامه خسرو
مضمون قوف قبا و زمان امام این شد
سیر از فوق همیشه بساط تاریخ خوشی
و محبت و منش و حاجت و غمگینش
دوازده کلمات انجا بزرگواران قدرش را
وزیر ملک شه راز حضرت حجت این شه
بوی خاص خسرو راز و آیه این خطاب آمد
برای مطیع جانش امام الملک تقی که رو
امیر مومنین فرمود تا بر همه بر منبر
بسیستم کمان حبشید آرش تیر بر آ
باستقبال و رانی که از پیش امام آمد
خلایق پیش و پس رویان ملائک ذکر حق گویند
که از شکر و شای حق شکر میر سخت یا قوش
چو شبه پوشید خلعت را بزرگ مردم دید
فلک را دیدم آن ساعت نه و من دور ز
ز آینه ها که شد بسته ندیدم کیسرم مو
حسب ملک را دیدم ز روی علم پس قبا و
کف شیخ درامی تو و یک قطره ای
رخ میخ زان سرخ اینده ۱۲
محمد شاه بن تعلق که چون بخت حکم آید

لباس ل عباسی رسید از جانب شامش
چو پیش تخت شد غرقه خلیفه کرد اگر
که بر طالع بهفت قدیم نافذ بود چکا شمس
عام اقبال جاویدش لقب سلطان آیش
دوایب عملن و اسرار و کاتب فکار الهام
که تواند مساحت کرد ببال مرغ او باش
که بر نقشور و بحر جاری ابد تسلایش
که زلف عارض مه باد تحریرات ارتقا
که نقد هر دو عالم باورج عشر العاش
بهفت قدیم منچو اند شایسته شاه انسا
که پیش تیغ او چون نماید خنجر ساش
پر بند پا و سر کرده جوانان شد ز حلا
ز رخ شده شده سلطان گهر بر رقره خانی
گیگ بر لعل بسیارید مروار بود آن
میان روز میدیدیم شب ابامه ۱۳
شمار افشان بر جانب وان در ز بر
سر بر قبه را فقی ز منقر طاق و نه با
پیشانی حال و شوریده چو کسید و لار
که خلق خشک خصمان ابا بد شست کار
تشیه کرد با چهر سفید آل بهر اش
کنده امام ربانی ز راز غیب الهامش

امامت ۱۱ امامت ۱۲ امامت ۱۳ امامت ۱۴ امامت ۱۵ امامت ۱۶ امامت ۱۷ امامت ۱۸ امامت ۱۹ امامت ۲۰ امامت
قصه در حاجت دعا بای امامت ۱۲ این زمان ۱۳ امامت ۱۴ امامت ۱۵ امامت ۱۶ امامت ۱۷ امامت ۱۸ امامت ۱۹ امامت ۲۰ امامت

امامت ۱۱ امامت ۱۲ امامت ۱۳ امامت ۱۴ امامت ۱۵ امامت ۱۶ امامت ۱۷ امامت ۱۸ امامت ۱۹ امامت ۲۰ امامت

نصرت چه شمشیر آخته بر فرق چرخ انداخته
 لطفت بقرت فتم شد در خنجر عالم شده
 از سبب آراسته گرد از جهان بر جا شده
 کلاکت طباشیر نبر داده با این سر و بر
 آن گروهی زنگی حسین از شام فتنه سوچی
 بر نه جوان زرینه تیر آویز تا بند در ز قیر
 آن آژدهای کسبیه را قص شد بروی
 ای یوسف خورشید چهرای آرش بر شمشیر
 آن کوته تن و پایست کابش نسان گشت
 قصه تره بخت آسمان کسری خشت آستان
 روح الامین در عصمت چرخ برین وزند
 در شانت آیات کرم بر خوات انواع نعم
 در صحن بارت سر کران صفها زده موسی
 ای همه آخیزان با آن کف و پاشان
 از شمشیری آگشترن و عنصر خنصر گزین
 تا یوسف زرین سلب از گک سیاهی نسب
 با و افک یکمان نواح سما میدان تو
 و فیصل که از زمان او بیرون نشد خاقان

از سبب آراسته گرد از جهان بر جا شده

در شانت آیات کرم بر خوات انواع نعم

سوزن زلف بگذاخته از حیب غیبی ریخته
 اخلاق و ذرخ کم شده او را ق طوبی ریخته
 خورشید چون مهر کاشته نورش بر عصا ریخته
 تیغیت تباشیر ظفر شتر قاف و غبار ریخته
 و پیش تو در زمین از مشک سار ریخته
 طفلی بود بروی شیر از دیده سو و آریخته
 چون ماه خود در دست شد برین شب ریخته
 نعل تو مهر بر رو مهر و ز غوغا ریخته
 و مگر که از زخم دست انجم ز جور آریخته
 زوگر و حسرت بهر زمان بطاق کسری ریخته
 گو در باق خشمیت بر او ج اولی ریخته
 بر جانت ایوار قدم از تو تعالی ریخته
 بر طور تخت بیکمان نور سجلی ریخته
 اب سلاطین جهان یارده یا ریخته
 بهرت چو بر مهر نگین سعد موفار ریخته
 بر صدره عودوی شب شب زین ریخته
 در وقت ایوان تو عرش معلای ریخته
 آب رخ دیوان او زین شعر غور ریخته

سوزن زلف بگذاخته از حیب غیبی ریخته

و در مدح سلطان محمد شاه بن تخلق که با و شاه بنده بود
 در بحر جزیرتین مطوی نمون ال و زش منقطعین مغاضن متعین

جام طلب که در رانج پالان در جویست
 در زیر بره ای صنم آموز زجر اخو است

Handwritten marginal notes in various directions, including vertical text on the left and top, and diagonal text at the bottom.

Handwritten notes at the top of the page, including 'بزرگواران' and 'مجلس'.

این چنگ برین صبیح و شب مطرب در وقت
موی سر عروست شب یازدهم زنجیر است
شب بی سینه سرش بچکان رومی در برش
اطفال من ازین سلب و عهدینیا خشک لب
بین رگی در رومی هم این روق و ان ورم
زین صدف تا در بره نقره بعنبر همبرست
آن نقطه یاقوت سان چون بالف گرد و
چون رومی زین سپر کرده جمایل در کمر
چون کیش تیر از جرم خویش کمان از سپر
آن شایسته زره و ارطاسن چون پاره
آن ابوی تیش نشان شیرش جوگر دور
در جام زهره ز آفتاب نو ز از آفتاب
سیران ز مهر مهر ز کافور ابامشک تر
چون بست خوشید گرم جبهید فریدن علم
مولی امیر المومنین سلطان محمد شاه و
چون از خنده شاه را مشهور آمد بالوا
نور از جوان برود انار

بل بای دهان که ز صدف گوهر بر بعضی است
بل مشک محلو است بر دشت صحرای خسته
وز زعفرانی مجهرش شداب دیار ریخته
وز مهرشان پستان شب شیر مصفا ریخته
وز حلق شان صبر صمد نمین عهده غم ریخته
وز ابر دریا در بره رخت
اوراق گل بینی از ان بلوغ غم ریخته
زنگی ز دوست این خبر از معده وار ریخته
بنی ز شمشیر سحر برق آتش آسار ریخته
آتش شود بر خاک و خار از آفتاب ریخته
زرد آب خون گریه از ان در جوف خار ریخته
تا گرد آب التهاب از روی گرام ریخته
یک وزن گرد و مهر زری محابا ریخته
آن هر دم از خاک قدم آب سپهر ریخته
هم بر آب آفتاب هم در آرزو ریخته
شد با نور و اعتمی بز فرقه ریخته
جووی که در دل داشته بر فرس ریخته

Handwritten notes in the left margin, including 'بزرگواران' and 'مجلس'.

المطلع الثانی

بر لاله از با دام تر لوای المله ریخته
وز غم افشان زوریش بر خاک ریخته
بچکان رومی سرش از ان بند ریخته
کرم برین بر شمع عهده شیار ریخته
پهل خدایان مقیس بر گل ان ریخته
ابو دام و بر که نشان حساب و سر که نشان

Handwritten notes at the bottom of the page, including 'بزرگواران' and 'مجلس'.

الفطام و راگونی عقد شکر آلوده
روشاه قدسی جو از گلشن سبحانی
گوهر بنهار آرد و در ماه جمادی بار آرد
من با و ح سلطانم چاپیم صدف در زبان

اوسم حلاش خوان در صورت مذکری
کورا بنود بر رو گلگون تزیین
تا نقش خیال مع زو یافته تحریر
زین مرتبه چاپیم را بر اینه توفیق

در مضامین از کثرت فضائل حضرت محمد و آل خود

وجه زرا ز روی دار چشم لو لو بایسن
بندگیان من بهر وقت شادی از آنکه
پیش از آن کین بفضیه زین قدم طشت
هر سحر باشد شمع از اندسب که عمر خویش
همچو آه در صبح و گر بهای گرم شمع
با همه مری که وار و صبح خنجر میکشد
خاکسارم با و سپا آبر ویم رفته است
گور بون شو و در چشم از روی ابی مرا
گو سپر کبر آفتاب و گو عطار و تیر شو
در کمان چرخ گز آتش زنده تیر بر سر
صخره صور فلک راهفت و امن برود
جز من راه از فرود ز راه کشتان
ربع چهار ربع چشم حجت را همسرای
عوضه باغ دو عالم را ساخت کرد هم
نصف باغ عشر آمد و در ترا زوی خسر
من جو در قوی سبق بر دم ز بر حسین آفتاب

قلب من نقد رو بن این و منی باز کن
منشهری نهاد نقد راجتی در بار من
دو ز روش آید خروس از تانهای ارم
صبح را در خنده آرد گریه بسیار من
آتش اندر خود زنده و دول افکار من
تا چه باز بیا کنند این بد گهر در کار من
گو بر و تا شادمان گردول غمهای من
دانه دانه خون دل از سینه بر تار من
سر بخوابد یافت این قد کمان آثار من
خم نگردد و حلقه از جوشن مقدار من
ریشه زرا غشته زبد گو شسته دستار من
کم نگردد و یک جوی از دخل سحر ضار من
عاشقانه محنت باغ از عشرتیک انبار من
بسوه دیدش رقم زرد و قر احرار من
تر و خشک بر کون از حاصل و زار من
نیکن از تنگهای لعل کرد و ایتار من

عقد شکر آلوده
روشاه قدسی
گوهر بنهار آرد
من با و ح سلطانم
اوسم حلاش
کورا بنود بر رو
تا نقش خیال مع
زین مرتبه چاپیم
در مضامین از کثرت
وجه زرا ز روی
بندگیان من
پیش از آن کین
هر سحر باشد
همچو آه در صبح
با همه مری که
خاکسارم با و
گور بون شو
گو سپر کبر
در کمان چرخ
صخره صور
جز من راه
ربع چهار ربع
عوضه باغ دو
نصف باغ عشر
من جو در قوی
عقد شکر آلوده
روشاه قدسی
گوهر بنهار آرد
من با و ح سلطانم
اوسم حلاش
کورا بنود بر رو
تا نقش خیال مع
زین مرتبه چاپیم
در مضامین از کثرت
وجه زرا ز روی
بندگیان من
پیش از آن کین
هر سحر باشد
همچو آه در صبح
با همه مری که
خاکسارم با و
گور بون شو
گو سپر کبر
در کمان چرخ
صخره صور
جز من راه
ربع چهار ربع
عوضه باغ دو
نصف باغ عشر
من جو در قوی

عقد شکر آلوده
روشاه قدسی
گوهر بنهار آرد
من با و ح سلطانم
اوسم حلاش
کورا بنود بر رو
تا نقش خیال مع
زین مرتبه چاپیم
در مضامین از کثرت
وجه زرا ز روی
بندگیان من
پیش از آن کین
هر سحر باشد
همچو آه در صبح
با همه مری که
خاکسارم با و
گور بون شو
گو سپر کبر
در کمان چرخ
صخره صور
جز من راه
ربع چهار ربع
عوضه باغ دو
نصف باغ عشر
من جو در قوی

حالت ۱۱
حالت ۱۲
حالت ۱۳

قصه از مبرج حاج
قصه از مبرج حاج
قصه از مبرج حاج

ما یوسف و ماہارا از ان چاہ کند زندگ
بیمال کنمن خود را در حالک ایمان
در حال شود امین از ضربت نہ چوگان
در سورجان خوابی شوخاک سلطان
فرمان ہ شوق و غریب یعنی شہ ہمدستان
ما لشت عشیقین ست خوب بر این جوان
وز حلقہ گوشتان باو در گہ او خاقان
شیرین تر ازین قطعہ در معرفت یزدان
ہرگز نشود تیرہ آب رخ این دیوان

چوگان و نیش یک گوی و پوان جامی
ای پید کہ بدن چوگان خود آتو بچہ منگن
ہر دل کہ کی گو شد میدان شہیت ا
گر چو چنان خوابی شو ساقی بزم عشق
اخری و شام دوم جز یہ خور ترک چمن
ماکاسیہ من ست مہ بر طلق مینا
از اندہ وار آن باو در مجلس او فقہور
دائم کہ ز روی صدق باو رکند حسرت
صد ملک سلیمانی بز باو شود تا حسرت

درین مصحف
تمام کرد کہ نظر او
معنی در تفسیر
ای توفیق شد
گو گو جان این
حالت این کہ این
اخری از مبرج
و تفسیر جز یہ
و تفسیر جز یہ
غایت با کلمہ
بیت در حالی
نویس بلکہ

سرست ہوا ی تو در صومعہ ہر پیک
ہر زوہ خاکی را خاصیت اکسیر
کز صبح جمال تو نبود تا شہ
از او تیرہ رحمت بفرست تا شہ
دیوانہ گویت را در خانہ بفرست
کز سینہ مجروحان ہر گاہ بود تیرہ
کو بزورق لالہ دامی زنداز تیرہ
کو قافلہ مورست صفہ ازوہ ہر تیرہ
و در صورت ابوی دو جاومی تیرہ
و در دم گجا آرد نفس از پی تیرہ
تا یافت ہر حرف عشق سر تیرہ

قصیدہ در توحید باری عز اسمہ
ای در دل ہر سگے از ہر تو تائید
ظاہر شدہ بر عاشق در گرد سیر کویت
مستان صیون آن از عم کہ کو خروش زند
رخو عنبت ما تیرہ عشق تو طیب است
توان بظنون بسمن مانند پریزادان
ہر چند سپرداری از آہ و لم مینرس
ای بلبل دل کہ شو صد صتم خاکی
چون بار میج از غنم خطا سیاہ او
چون مہر کہ شمشیر بیئے تو بدان او را
مرغان الہی را با زرقہ رو حاسنے
بدر از جگر حسرتہ خون خور و چہ سیالی

نہ از مبرج
کلمہ از مبرج
خطاست طیب
بافتا بیری
عشق عشیقین
بافتا بیری
کون درین
خطاست طیب

حالت ۱۱
حالت ۱۲
حالت ۱۳
حالت ۱۴
حالت ۱۵

ن خال بلا نیست سیه که ز سبب او
 کام و لب شیرین خود می وست کن
 کان به دو هفته است که بانج پلاست
 رسیده رو که کمی قطره ز جامش
 و زخمه اطروبه او جوش ز بند رقص
 و از بر روی بخارش بسر کوه
 در مجلس خسرو نه همانا که کسی را
 چون بدر بدان کالم اندر ره انشا
 بر گریه یک رابد و در چار و بیکه کن

و عالم ایمان تو صد شه رو فشت
 آن دم که ترا در قرح می زلفت
 بر لطف در آ جانب ز توین گذشت
 گر عرش خود تا با بد بخیر افتد
 رقصی که بجایه زش از فراق فشت
 و امن شد آید ز میانش کمر افتد
 زین قطعه شیرین هو می بر سگ فشت
 در سخن گریه ازین در تر افتد
 کز نه نو دوش جانب و چل گذر فشت

قصیده در بحر پنج مثنی اخرب مفعول مفعول معالین

اسی یا تو بوزج و جوی نام تو جان جان
 مست به صالت را هرگز نبود صحو می
 بیدای جلالت را هرگز نبود حد
 در بحر غمت غواص الامای و چشم است
 و در شینه مرا از عرش این ناله می آمد
 بر جان کسان تا کی ناخوانده وی چون خور
 در لاف تبارم شو ایستفقت که میدارند
 بر خویش پیچ از غم جارح شان کان خطا
 زان پسته در جان من لب خشک مشو کا
 چون ملیح عمر تو زان پسته شیر نیست
 آن چشم در آن ابر و زانست که تا بینی

در کمنه جلال تو عقل دل و جان حیران
 مجروح فراق را هرگز نبود و زمان
 در پای کمالت را هرگز نبود پایان
 صد کوی ترا نیک طشت زش غلطان
 کای بدر جگر خسته می تیره دل نادان
 بر خوان الهی شو یک نیم شبی ممان
 سر بر روی و هند وی از طرف راه نران
 ناز نیست سیخته بر گوشت لاسان
 در جان ترا صد غم از دیدن آن مرجان
 چون پسته مکن خود را بر تش غم بریان
 محراب سیه گشته از دور و دل مستان

(Marginal notes in various directions, including the top and sides, containing commentary and additional text.)

فاری و دواب حبیب است
 سلطان تکریم دینش بود
 سائز آن داد پسند
 مصلحت در هر نفس
 طبعش ز شفقت
 نیکو بیرون بود
 بی ان کرم در کسر بود
 بی اندر کاران امیر
 غلام که در کوشش او
 خانه در گشت

خاک زیر پای سلطان ماه به جاسرود
 لائق گوشت سران بن شتره بر گوشت
 هرگز اسوای حدش بخو خامه در سر
 سیر کجا ملوطی شکر خای معنی گستر

حلقه در گوش در شته با و سحر جا گرفت
 هر کجا در جانان را مجلسی خاصه بود
 جامه زرین با و سپیش بر خدایه بود
 مدحت آرای جناب شاه شرق و غرب بود

ترهیب از عشق به عشق مجازی و ترهیب تشوق شراب بده

وز روی تو در گلشن جانها شیر افشد
 صد قطب بقصه ید و از رخ در افشد
 کوز اخبری نیست که از بام در افشد
 بر چهره او خون جگر را گذر افشد
 شکست که در شعله نار سقر افشد
 خاکینت که از تحت شرمی در افشد
 اثر که نظر بر ورق ماه و خورشید
 کی میل بخواب آید مهرش بخورشید
 چون آتش وجودش همه از بال و پر افشد
 زان پیش که نه طارم شش سوز افشد
 منسوق شود این گنبد و ان خشت افشد
 بر پشت از روانه عنبر در افشد
 کان زلف نه شامیت که گرد و محر افشد
 از لنگره ماه نگونسار و رن افشد
 تا سنیه خردار شود در جگر افشد

از نام تو در کام و در پاهانت گرفتند
 بر پا تو ناپید اگر خجک ساید
 خورشید چنان مست شد از سحر مهرت
 بهرام رسم تو چنان خسته که هر شام
 هر دل که نشد تشنه در یامی صالت
 و ان جان که نشد سوخته آتش مهرت
 در و آره مهر تو هرگز نشود جمع
 چون صبح که زد یک نفس از سنیه پیروز
 هر صبح خطابی کند مرغ سحر خوان
 کاشی پدید کلید در عرفان بگفت او
 اندیش از آن روز که از زراره صور
 تاخیر تر از موس زلف و لاراهم
 زان زلف پریشان مشو بخ صفت
 نه دی سپاهی است که از خدیش با کما
 ابروش کما نیست که هرگز از ان حبست

نصف این سبک است
 غلام در کوشش او
 خانه در گشت
 سلطان تکریم دینش بود
 سائز آن داد پسند
 مصلحت در هر نفس
 طبعش ز شفقت
 نیکو بیرون بود
 بی ان کرم در کسر بود
 بی اندر کاران امیر
 غلام که در کوشش او
 خانه در گشت

طیغ دار در آن سفر بود
 کشف حجاب
 کشف حجاب
 کشف حجاب

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تفسیر و بحر مل شمن مقدم و نشت فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن

فاعلان

انسان و در او ایمان آید
 اتہام نہ عرض در عمدہ یک جوہر
 خواجگاہ چارون و زین بد شوہر
 قلب و ایم جبارہ بر سر تنہ و سر
 با گریبان دریدہ زیر سلی چادرات
 امکہ نامش بر زبان از اب چون خوش
 بر سر این نہ خم فروزہ ترین ساعت
 عاشقان را عقد مر و اید بر طشت برت
 در شبستان عید گاہ از انزل صد گرا
 چشم و پرور کہ گوی در بلالی اختر
 زلف و عارض کہ گوی درشتی کا قریہ
 کس مستی را کہ طعن مندوش اندر برت
 فرج و زبات از یک ذرہ با قوت ترست

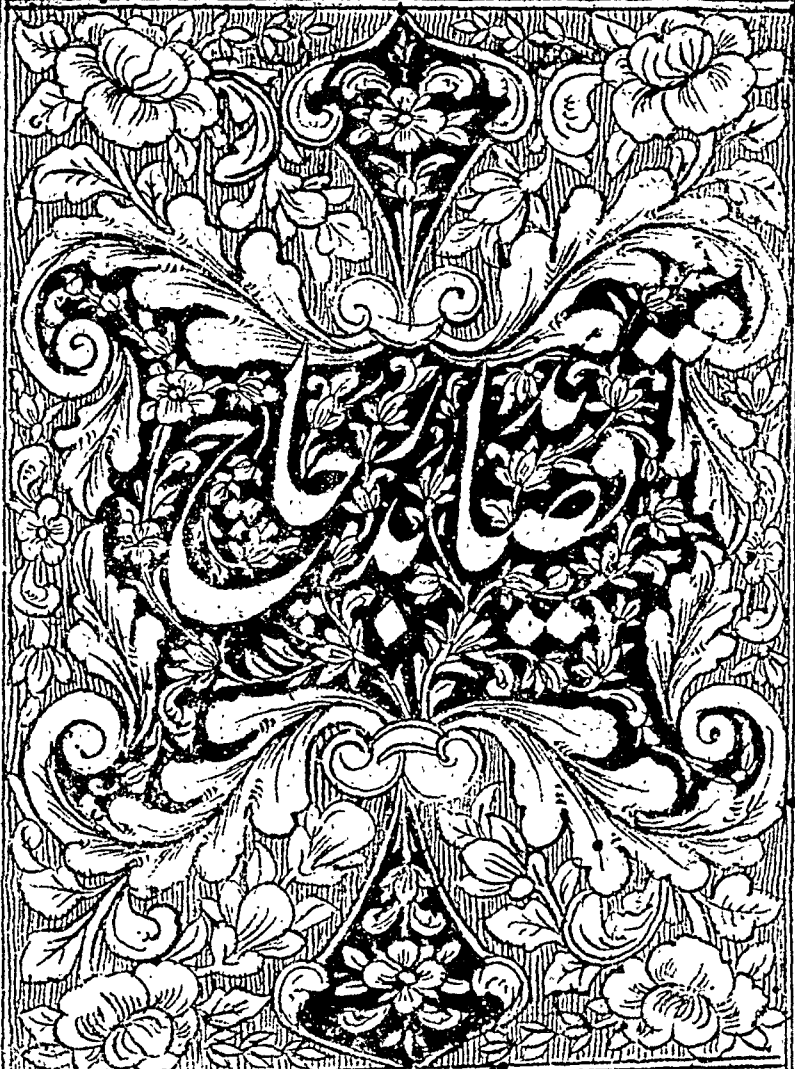
خدا را سلطان عالم را کہ عالم مرور
 عالم ایجا و اور اور نظام کائنات
 واپہ ہر را بہر ابو سستہ سپہر
 و سیاست گاہ ہمزہ قضای کائنات
 صنم خندان لب رہم تیغ قہر پیش سر
 باوشاہ و شاہان جان نگار انش جان
 از برای تشنگان راہ ہمزہ اوقات
 پرور و غر و تجلی و جمال کبریا کس
 چہ ز زیبای انسان را بہر کاوتد
 انچنان آرتہ مشاطہ تقدیر او
 انچنان پیرستہ پیرانہ تدبیر او
 حاجیان ہوتہ در محراب ان و آورند
 از سخائش ماہر بیان را میان اوقات

Handwritten notes at the bottom of the page, including phrases like "بسم اللہ الرحمن الرحیم" and "تفسیر و بحر مل شمن مقدم و نشت فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن".

Extensive handwritten marginalia in Nasta'liq script, providing commentary and additional verses. Includes phrases like "تفسیر و بحر مل شمن مقدم و نشت فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن" and "بسم اللہ الرحمن الرحیم".

گر ایها معاجز شایسته علمای روشن بینی
لالی بن علی بن حسن بن علی بن علی بن علی

حاصل دریا بی فصاحت برآمده کان باغیت منسلک عقده و طرازی

بدان کین چای غواص بختر و جلیه شناسی کیم تجرید رقام شناس خوشی و خیر فانی

مرواحی خالص منشی نو کشته طبعی تا جلا و افیت
درین صفت منشی کس طبعی نماند میانی

